

JQ Phát Sinh Giữa Tiểu Hoàng Đế và Hoàng Thúc Của Hãn

Contents

JQ Phát Sinh Giữa Tiểu Hoàng Đế và Hoàng Thúc Của Hãn	1
1. Chương 1: Phát Sinh 1	2
2. Chương 2: Phát Sinh 2	3
3. Chương 3: Phát Sinh 3	5
4. Chương 4: Phát Sinh 4	6
5. Chương 5: Phát Sinh 5	7
6. Chương 6: Phát Sinh 6	8
7. Chương 7: Phát Sinh 7	10
8. Chương 8: Phát Sinh 8	11
9. Chương 9: Phát Sinh 9	12
10. Chương 10: Phát Sinh 10	13
11. Chương 11: Phát Sinh 11	14
12. Chương 12: Phát Sinh 12	16
13. Chương 13: Phát Sinh 13	17
14. Chương 14: Phát Sinh 14	19
15. Chương 15: Phát Sinh 15	19
16. Chương 16: Phát Sinh 16	21
17. Chương 17: Phát Sinh 17	22
18. Chương 18: Phát Sinh 18	23
19. Chương 19: Phát Sinh 19	24
20. Chương 20: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển	26
21. Chương 21: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển	28
22. Chương 22: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển	29
23. Chương 23: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển	31
24. Chương 24: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển	33
25. Chương 25: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển	34
26. Chương 26: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển	36
27. Chương 27: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển	37
28. Chương 28: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển	38
29. Chương 29: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển	39
30. Chương 30: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển	40
31. Chương 31: Phiên Ngoại	42
32. Chương 32: Phiên Ngoại – Thái Tử Điện Hạ	43
33. Chương 33: Phiên Ngoại – Thái Tử Điện Hạ 2	44

JQ Phát Sinh Giữa Tiểu Hoàng Đế và Hoàng Thúc Của Hãn



Giới thiệu

Thể loại:Đam MỹĐây là 1 câu chuyện vui về giữa Tiểu Hoàng đế và Hoàng Thúc của hắn. Tiểu hoàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/jq-phat-sinh-giua-tieu-hoang-de-va-hoang-thuc-cua-han>

1. Chương 1: Phát Sinh 1

Ban đêm, tẩm cung Hoàng đế.

Vương gia nhíu mày: “Tiểu quý, đi ra, ta thấy người rồi .”

Tiểu hoàng đế ngáp ngừng : “Tiểu thúc...”

Vương gia ngồi xổm xuống, chọn mi: “Phùng công công nói người không chịu ngủ một mình ở tẩm cung, xảy ra chuyện gì?”

Tiểu hoàng đế cúi đầu: “Không... Chỉ là không muốn ngủ...”

Vương gia nâng cằm tiểu hài tử, ánh mắt sắc bén: “Nói thật !”

Tiểu hoàng đế hút hút cái mũi, mắt đỏ lên: “Ồ ô... Ta sợ tối... Ta, ta không dám...”

Vương gia cười nhạo: “Không dám? Người là Hoàng đế, ngay cả ngủ một mình cũng không dám? ! Nói ra không sợ người chê cười a!”

Tiểu hoàng đế tiếp tục khóc: “Ồ ô... Tẩm cung của ta trước kia đều rất sáng rất sáng... Ô ô... Còn có nhũ mẫu ngủ cùng ta...”

Vương gia không kiên nhẫn: “Được rồi được rồi! Khóc cái gì! ! Người nếu sợ thì gọi người đến ngủ cùng người! Người thực không có tiền đồ!”

Tiểu hoàng đế tiếp tục khóc: “Ồ ô... Bọn họ cũng không dám... ngủ, ngủ trên long sàng... Bọn họ cũng không dám ngủ cùng ta... Oa...”

Vương gia rốt cục không còn kiên nhẫn, rít gào: “Câm miệng! ! Có ngủ thôi mà người còn chọn tam lầy tứ (rắc rối)! Không biết ta vì chính sự mà bận nguyên một ngày sao a! Nửa đêm còn vì việc nhỏ này mà đến nháo ta! Nhanh trở về giường đi!”

Tiểu hoàng đế bị dọa, ngốc lảng: “Tiểu thúc...”

Vương gia rít gào: “Kêu la cái gì! Ta cùng người ngủ long sàng! Ta cùng người ngủ! Được rồi chứ! !”

Nửa đêm, trên long sàng.

Vương gia thống khổ: “Hô... Hô...”

Tiểu hoàng đế thích ý: “Hô... Hô...”

Vương gia rất thống khổ: “Hô... Hô...”

Tiểu hoàng đế thực thích ý: “Hô... Hô...”

Vương gia trợn mắt, lửa giận công tâm: “Tên hỗn trướng!”

Tiểu hoàng đế bỗng nhiên bình tĩnh: “Ngô! Tiểu thúc... Người sao lại đá ta xuống giường...”

Vương gia giận: “Không đá người xuống giường mới lạ! Cũng phải nhìn xem người đang làm cái gì a! Ta đang nghĩ vì sao ngủ mà không thở nổi! Không ngờ người lại đem ta làm đệm thịt a! !”

Tiểu hoàng đế đáng thương hề hề: “Ta... Ta không biết... Ta không phải cố ý.”

Vương gia giận: “Đồ vô liêm sỉ! Người nếu cố ý nằm lên thì sao? ! Cũng không nghĩ đến cân lượng của mình! Muốn đè chết ta sao! !”

Tiểu hoàng đế đỏ mắt: “Ta cũng không muốn...”

Vương gia nhú mày: “Thu hồi bộ dáng thương hề hề của người đi!”

Tiểu hoàng đế rút nước mắt: “Ta cũng không muốn...”

Vương gia tức rối: “Khóc khóc khóc! Khóc cái gì khóc!”

Tiểu hoàng đế nước mắt vỡ òa: “Ta cũng không muốn...”

Vương gia rít gào: “Được rồi được rồi! Sợ người! Nhanh trở về giường đi! !”

Một lát qua đi...

Vương gia bình tĩnh: “Thân hình người Tiêu gia chúng ta đều là thon dài cao ngất, nhưng người sao lại mập như vậy.”

Tiểu hoàng đế ai oán: “Tiểu thúc, người ghét bỏ ta.”

Vương gia chọn mi: “Thực là bị người chiều hư, ghét bỏ một chút cũng không được?”

Tiểu hoàng đế đáng thương “Không phải...”

Vương gia bắt đắc dĩ: “Nếu không phải ta tin tưởng thái độ làm người của hoàng tẩu... Ai! Thật sự không nghĩ rằng tiểu thịt cầu như người lại là người của Tiêu gia ta!”

Tiểu hoàng đế ngập ngừng: “Bởi vì thượng thiên muốn ta trở thành người thân nhất của người.”

Vương gia trở mắt: “Thời điểm mấu chốt người lại có thể nói ra điều dễ nghe a.”

Tiểu hoàng đế cười đến đáng yêu: “Ha hã...”

2. Chương 2: Phát Sinh 2

Vương phủ.

Phòng ngủ của Vương gia.

Tiểu hoàng đế đi vào ngay lúc người ta bôi thuốc cho Vương gia.

Vương gia nhú mày: “Tê! Đau đau đau!”

Tiểu hoàng đế lo lắng: “Tiểu thúc, người có khỏe không?”

Vương gia chuyển thành trấn định: “Người sao lại đến phủ của ta? Thân là Hoàng đế có thể nào tự tiện xuất cung? !”

Tiểu hoàng đế thân thiết: “Nghe nói người cười ngựa thì bị ngã, A Ngôn thực lo lắng...”

Vương gia uẩn giận: “Cái gì cười ngựa bị ngã? ! Ai đồn a? ! Ta là vì thuần phục con Thất liệt mã kia a!”

Tiểu hoàng đế rầu rĩ: “Nga... Tiểu thúc...”

Vương gia liếc mắt một cái: “Cái gì?”

Tiểu hoàng đế thật cẩn thận: “Tiểu thúc, người đêm nay có thể vào cung ngủ cùng ta không?”

Vương gia hai mắt trầm xuống: “...”

Tiểu hoàng đế cúi đầu: “...”

Vương gia giận dữ nhưng lại cười: “A Ngôn, đây mới là trọng điểm ngươi tới tìm thúc đi?”

Tiểu hoàng đế ngập ngừng: “Tiểu thúc nếu không tiện, kia... ta có thể cùng tiểu thúc ngủ trong Vương phủ.”

Vương gia bùng nổ: “Đồ vô liêm sỉ! Ta ở trong mắt ngươi là cái gì? ! Người bồi người ngủ sao! ! !”

Tiểu hoàng đế bị dọa: “Không... Không phải...”

Vương gia phẫn nộ: “Nhanh trở về cung đi! Từ nay về sau tự mình ngủ! Lập tức! Lập tức! Đi ngay! !”

Ban đêm

Vương gia liếc mắt nhìn bên ngoài rèm che: “Sao còn chưa hồi cung? Thực muốn ngủ trên sàn nhà trong phủ ta sao?”

Tiểu hoàng đế lẳng lặng đứng ở sau rèm: “Tiểu thúc, hiện tại cửa cung sớm đóng rồi.”

Vương gia ngoắc ngoắc ngón tay: “Đến đây.”

Tiểu hoàng đế vui mừng quá đỗi, chạy lên phía trước vài bước: “Tiểu thúc, ngươi rốt cục để ta ngủ cùng sao...”

Vương gia nắm hai má nộn thịt của tiểu hài tử: “Ta có nói sao?”

Tiểu hoàng đế làm nũng: “Tiểu thúc... Ta biết ngươi hiểu rõ A Ngôn nhất ... Tiểu thúc... Tiểu thúc ngươi tốt nhất ...”

Vương gia nhếch môi: “Nga? Ta tốt ở chỗ nào?”

Tiểu hoàng đế lập tức nói: “Tiểu thúc quan tâm A Ngôn nhất !”

Vương gia cười yếu ớt: “Còn không?”

Tiểu hoàng đế mân mím môi: “Tiểu thúc... Tiểu Bộ đáng tiểu thúc tốt nhất...”

Vương gia thu liễm tiểu ý: “Vậy thôi sao?”

Tiểu hoàng đế có chút hết từ: “Tiểu thúc lúc ngủ ...”

Vương gia chọn mi: “Ngươi rốt cuộc đang nói cái gì đó?”

Tiểu hoàng đế ăn ngay nói thật: “Tiểu thúc là người bồi A Ngôn ngủ tốt nhất, trên người ngươi có hương thơm, ôm lấy cũng thật mềm mại...”

Vương gia nháy mắt giận tái mặt: “Làm rõ một chút! Ôm lấy mềm mại là vì ngươi có nhiều thịt! !”

Tiểu hoàng đế cúi đầu: “...”

Vương gia uẩn giận: “Ta không nên trông cậy vào tiểu tử ngươi có thể nói ra lời hay, tự tìm mất mặt a! Trong đầu trừ ăn ra chính là ngủ, ai bồi ngươi tốt thì đó là người tốt nhất?! Tiểu Ngôn, ngươi là muốn chọc giận chết ta sao!”

Tiểu hoàng đế ngập ngừng: “Không giống như vậy...”

Vương gia tiếp tục giận: “Cái gì giống hay không giống! Đi ra ngoài! Bảo quản gia mang ngươi đi ngủ!”

Tiểu hoàng đế kéo lấy ống tay áo Vương gia, rốt cục khóc lớn: “Ô ô... Không giống như vậy! Tiểu thúc đối với A Ngôn mà nói không giống như vậy! Phụ hoàng trước khi lâm chung đã nói với A Ngôn! Tiểu thúc là người thân nhất với A Ngôn trên đời này! Vô luận tiểu thúc làm cái gì đối với A Ngôn mà nói đều không giống... Ô ô... Tiểu thúc vô luận làm cái gì đều là người A Ngôn thích nhất...”

Vương gia trở mắt: “...”

Tiểu hoàng đế tiếp tục khóc: “Ô ô... Tiểu thúc là người A Ngôn thích...”

Vương gia kịp phản ứng, đem đứa nhỏ kéo lên giường, ôm vào lòng: “Được rồi được rồi! Khóc cái gì mà khóc! Cùng người ngủ! Cùng người ngủ được chưa! Đừng khóc ... Uy đừng khóc ! ...”

Đêm đó Vương gia hiểu rõ được câu tự làm bậy không thể sống, hống đứa nhỏ hống đến nửa đêm.

3. Chương 3: Phát Sinh 3

Qua một tháng.

Nửa đêm, tẩm cung Hoàng đế.

Trong không gian u ám yên lặng, Tiểu hoàng đế lén lút từ trên giường đứng lên.

Tiểu hoàng đế thật cẩn thận: “Tiểu thúc...”

Vương gia ngủ đến thâm trầm: “...”

Tiểu hoàng đế đưa đầu qua: “Tiểu thúc người ngủ sao?”

Vương gia ngủ đến thâm trầm: “...”

Tiểu hoàng đế lén lút đi đến cuối giường, xốc lên một góc chăn: “A Ngôn muốn đưa người thứ này.”

Vương gia ngủ đến thâm trầm: “...”

Tiểu hoàng đế bản thủ bản cước mà đem một vật phiếm ngân quang buộc trên mắt cá chân của hoàng thúc: “Nghe nói Đồng Thú Liên này có thể bảo hộ người đi đứng bình an... Ân... Tựa như trên chân có gắn thêm mắt... Đi đường cũng không sợ ngã...”

Vương gia ngủ đến thâm trầm: “...”

Ngày hôm sau.

Vương gia rời giường.

“Đỉnh linh linh —— ”

Vương gia mặc y phục.

“Đỉnh linh linh —— ”

Vương gia nhíu mày, nắm chân của mình, hai mắt nháy mắt trợn to: “Này! Cái này xuất hiện khi nào? !”

Tiểu hoàng đế xoa mắt ngồi dậy: “Ngô... Tiểu thúc làm sao vậy?”

Vương gia phẫn nộ quay đầu: “Đây là có chuyện gì? !”

Tiểu hoàng đế bị dọa: “Này... Là A Ngôn đưa cho tiểu thúc... Đồng Thú Liên...”

Vương gia trợn mắt trợn lên: “Nó là cái gì? !”

Tiểu hoàng đế rút cổ: “Là, là Thái phó nói khi giảng bài... Đó là phong tục của dân tộc vùng núi Tản An... Đồng Thú Liên bảo hộ người đi đứng bình an...”

Vương gia lạnh mặt: “Ta là một đại nam nhân sao có thể mang thứ này? ! Về sau làm việc phải suy nghĩ thật kỹ cho ta! Người khác nói cái gì người liền làm cái đó sao? !”

Tiểu hoàng đế đáng thương hề hề: “A Ngôn biết sai rồi.”

Vương gia trừng mắt Tiểu hoàng đế một cái, cúi đầu mở sợi dây buộc trên cổ chân cùng cái chuông.

Chính là...

Một chén trà nhỏ qua đi, Vương gia hí mắt lại.

Hai chén trà qua đi, Vương gia nhú mày.

Ba chén trà nhỏ qua đi, Vương gia đổ mồ hôi.

Vương gia quẳng chân của mình, một phen túm lấy tiểu hài tử: “Thứ này sao không mở được? ! A? ! Đứa nhỏ người rất cục làm như thế nào a? !”

Tiểu hoàng đế sợ tới mức không dám nhúc nhích: “Trong vòng có khóa, chỉ có thể kết không thể mở...”

Vương gia sắc mặt khùng bố, nghiêng răng nghiêng lợi: “Người, nói, cái, gì? !”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu hoàng đế trắng xanh: “Ta... Ta lấy trong kho phòng... Là, lão Thái phó nói...”

Vương gia tức giận đến mặt cũng vằn vẹo: “Vô liêm sỉ! Hoàng cung có thể chứa cái gì a! Đều là vật cùng nhân gian bất đồng, có thể tùy tiện lấy ra ngoạn sao? ! Người! Người thật sự là muốn chọc giận chết ta a!”

Tiểu hoàng đế nước mắt vỡ đê: “Ô ô ô... Tiểu thúc... Ta sai rồi... A Ngôn biết sai rồi... A Ngôn không nên nghe được liền làm... A Ngôn không nên làm việc mà không suy nghĩ... Ô ô ô...”

Vương gia sinh khí không có chỗ trút: “Vô liêm sỉ! Khóc khóc khóc, khóc cái gì mà khóc!”

Tiểu hoàng đế nước mắt rơi như mưa: “Ô ô ô...”

Vương gia một phen ngoan (ngoan độc) chụp lấy cái ót tiểu hài tử: “Cút xuống giường cho ta! Mặc y phục! Lâm triều!”

Tiểu hoàng đế thút tha thút thít đáp: “Ô... Cách... Ô ô...”

Vương gia sinh khí đến sắp chết, kéo lấy một cái khăn buộc lên cái vòng trên chân, lắc lắc vài cái xác định sẽ không có tiếng vang phiền phức kia mới mang giày vào, phát tay áo rời đi.

4. Chương 4: Phát Sinh 4

Ban đêm, Đức Anh Cung.

Gió đêm thổi vào, dưới ánh nến, Vương gia một mình đứng ở tẩm cung của hần khi còn bé lật xem tấu chương, tắt tắt tác tác, dư quang nơi khóe mắt nhìn thấy một đoàn nhục cầu (quả cầu thịt) vận hoàng y đến gần mình.

Tiểu hoàng đế ngồi xồm bên chân hoàng thúc, đôi mắt trông mong hướng về phía trước xem: “Tiểu thúc, ta biết sai rồi.”

Vương gia tay cầm tấu chương, hai mắt không rời: “...”

Tiểu hoàng đế kéo kéo vạt áo hoàng thúc, đáng thương hề hề: “Tiểu thúc, ta thật sự biết sai rồi.”

Vương gia nhú mày, như cũ nhìn tấu chương: “Ngốc một bên cho ta đi.”

Tiểu hoàng đế thanh âm ủy khuất: “Tiểu thúc, người không cần tức giận.”

Vương gia rút cục giương mắt, hừ lạnh: “Đừng cho là ta không biết người đến làm gì!”

Tiểu hoàng đế run a run: “Tiểu thúc...”

Vương gia hừ lạnh: “Không có cửa đâu! Đêm qua có can đảm làm chuyện như vậy với ta, tối nay sẽ không phải uốn ngược nghiêm mặt để van cầu ta đi!”

Tiểu hoàng đế ủy khuất: “Tiểu thúc...”

Vương gia không kiên nhẫn: “Kêu la cái gì! Ta sẽ không cùng ngươi ngủ nữa! Nhanh trở về cung đi!”

Tiểu hoàng đế cố nén nước mắt sắp rơi xuống, đáng thương hề hề: “Tiểu thúc, ngươi hiểu lầm a, ta không phải đến van cầu ngươi cùng ta ngủ, ta... ta là tới giải thích.”

Vương gia nhíu mày: “Không cần ngươi giải thích, cút về ngủ cho ta!”

Tiểu hoàng đế mắt đẫm tai ngơ, đánh bạo leo lên nhuyển tháp, vươn đôi tay nhỏ bá mập mập đấm lên lưng của hoàng thúc.

Tiểu nắm tay mềm mại từng chút từng chút đấm vào trên lưng, thật sự giống như cách cong ngựa a (cù lét a~).

Vương gia hừ lạnh: “Ngươi cho như vậy là hữu dụng?”

Tiểu hoàng đế thực sự nhận thức: “Một lần hai lần có lẽ vô dụng, nhưng một năm hai năm, mười năm hai mươi năm tất sẽ hữu dụng.”

Vương gia khẩu khí hơi hoãn lại: “Lời này là ai dạy ngươi nói?”

Tiểu hoàng đế mím môi: “Đó là lời A Ngôn thực tâm nói. Tiểu thúc quan tâm ta trân trọng ta, mỗi ngày vì chuyện của ta mà bận trong bận ngoài mà ta còn gây chuyện phiền não cho ngươi, khiến tiểu thúc sinh khí... Cho nên ta muốn giúp tiểu thúc giảm bớt phiền não, để tiểu thúc không phải mệt nhọc.”

Vương gia híp mắt lại: “Đầu ngươi nếu có chút linh hoạt như miệng cũng không đến mức chọc ta sinh khí.”

Tiểu hoàng đế gật gật đầu: “Àn... A Ngôn sẽ cố gắng thông minh hơn.”

Vương gia xuy cười một tiếng, cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Qua hồi lâu, đem lực chú ý rời khỏi tấu chương liền phát hiện động tĩnh trên lưng đã không còn. Tiểu thân thể ấm áp mềm mại cùng hai tay hai chân đều dính sát vào lưng mình.

Vương gia xoay người đem đứa nhỏ ôm lấy: “Ngô... Thật là nặng a.”

Tiểu hoàng đế ngủ say sưa: “Hô... Hô...”

Vương gia đem đứa nhỏ phóng lên giường: “Đêm nay tiện nghi ngươi.”

Tiểu hoàng đế ngủ say sưa: “Hô... Hô...”

Vương gia xốc chăn lên cũng tiến vào ổ chăn, thói quen sờ sờ đầu tiểu hài tử, ngủ.

Tiểu hoàng đế ở trong lòng hoàng thúc tìm một tư thế thoải mái, ngủ say sưa.

5. Chương 5: Phát Sinh 5

Ban đêm, trong mộng.

Tiêu Minh quỳ một gối xuống ở bên giường, khẽ gọi: “Hoàng huynh.”

Hoàng đế suy yếu trợn mắt, thanh âm trầm thấp: “Cửu đệ sao?”

Tiêu Minh thùy mắt: “Đúng vậy.”

Hoàng đế chậm rãi nhắm mắt: “Mới vừa rồi giấc mơ thấy Ngũ đệ.”

Tiêu Minh có chút trở mắt, trầm mặc không nói: “...”

Hoàng đế mỗi một suy yếu: “Biết năm đó vì sao hấn lại bại không?”

Tiêu Minh không rõ dụng ý, cung kính đáp lại: “Thần đệ không biết.”

Hoàng đế vi loan khoe môi, dứt quãng: “Bởi vì hấn thích một Thái giám. . . Mẫu hậu hấn sớm mất nên hấn không được sung. . . Chỉ có Thái giám kia ở bên người hầu hạ hấn. . . Từ nhỏ đối với hấn rất tốt. . . Hấn đem phần tình cảm này giấu thực kĩ. . . Kỳ thật trăm đều biết...”

Tiêu Minh có chút kinh ngạc, như cũ im miệng không nói: “...”

Hoàng đế liếm cười: “Cho nên. . . Trước ngày kia, trăm cho người bắt Thái giám kia rồi đưa uy hiếp Ngũ đệ... Hấn liền rối loạn... Khi đó người còn nhỏ, cái gì cũng không biết đi?”

Tiêu Minh cung kính: “Đúng vậy, khi đó, thần đệ mười tuổi.”

Hoàng đế mỗi mặt: “Tiêu Ngôn hiện giờ chỉ có bảy tuổi. . . Sau này. . . hấn sẽ là chủ nhân của cung đình này. . . Người thân cận hấn nhiều năm. . .đừng vì khuyết thiếu thân tình mà nháo ra một nghịệt duyên như Ngũ đệ. . . Làm đế vương, tuyệt đối không thể bị uy hiếp...”

Tiêu Minh cung kính: “Vâng.”

Cảnh trong mơ tràn ngập áp lực chấm dứt.

Vương gia đột nhiên trợn mắt, xoay người ngồi dậy: “...”

Tiểu hoàng đế thích ý: “Hô... Hô...”

Vương gia lắc lắc thân thể của tiểu hài tử: “A Ngôn! A Ngôn người tỉnh tỉnh! Tỉnh tỉnh!”

Tiểu hoàng đế mở mắt trợn mắt: “Ngô... Tiểu thúc, người làm sao vậy?”

Vương gia đem tiểu hài tử kéo lái, nói: “Ta hôm nay nhìn thấy người cùng một Tiểu thái giám chơi rất vui đi?”

Tiểu hoàng đế trừng mắt nhìn: “Tiểu thúc đến Ngự hoa viên?”

Vương gia uẩn giận: “Đừng có chuyển đề tài!”

Tiểu hoàng đế ngoan ngoãn: “Hấn là người trông nom Ngự hoa viên, ta thấy hấn hiểu biết về hoa nên nói với hấn vài câu, hấn cũng không sợ ta, nói cho ta biết thật nhiều thứ thú vị ở ngoài cung”

Vương gia bật người giận tái mặt, quát lớn: “Tiêu Ngôn! Người là Hoàng đế! Sao không biết tôn ti cùng Thái giám thân cận! ! Không có chút tự tôn tự trọng! Cũng không sợ đánh mất thể diện Hoàng gia! !”

Tiểu hoàng đế kinh hách: “Tiểu thúc... Ta, ta chỉ.”

Vương gia tức giận nghiêm khắc mắng: “Còn dám phản bác? ! Ngày mai chép phạt ‘Luân thuật’ một trăm lần cho ta, hảo hảo nghiệm lại tôn ti quân thần cho ta!”

Tiểu hoàng đế ủy khuất: “Vâng.”

Vương gia cảm thấy không đủ: “Bắt đầu từ ngày mai ta sẽ đem tất cả Tiểu thái giám hầu hạ trong điện đổi thành Lão thái giám, người có ý kiến gì không?”

Tiểu hoàng đế càng thêm ủy khuất: “Không có.”

Vương gia suy tư: “Có lẽ tạm thời cũng nên đem cung nữ trẻ tuổi đổi thành lão...”

Tiểu hoàng đế hồng mắt! Xoay người nằm xuống, dùng chăn che qua đầu mới dám bộc phát: “Tùy người ! Tùy người ! Người muốn lão thì đổi toàn bộ thành lão đi ! !”

6. Chương 6: Phát Sinh 6

Nửa đêm, tấm cung Hoàng đế.

Tiểu hoàng đế mỏng manh thống khổ: “Cứu mạng... Cứu mạng...”

Vương gia mờ mịt trợn mắt, nửa ngủ nửa tỉnh: “Ngô...”

Tiểu hoàng đế mỏng manh thống khổ: “Cứu mạng... Cứu mạng...”

Vương gia nhìn thấy dưới giường vơ một bàn tay, đột nhiên bừng tỉnh: “Người! Người sao lại té dưới giường? !”

Tiểu hoàng đế bị kinh đến thanh tỉnh, ngáp ngừng: “Thức...”

Vương gia sinh khí không có chỗ trút: “Hồn tiểu tử ngươi là heo a? ! Rớt xuống giường cũng chưa tỉnh lại? ! Chỉ biết mơ mơ màng màng kêu cứu mạng? ! !”

Tiểu hoàng đế cảm thấy mất mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Tiểu thức... Ta sai rồi... Ta không nên nửa đêm đánh thức ngươi.”

Vương gia sắc mặt hơi hoãn lại: “Được rồi được rồi, có bị thương chỗ nào không? Không có thì trở lên đây.”

Tiểu hoàng đế vơ cánh tay nhỏ bé, ánh mắt đáng thương: “Tiểu thức kéo ta được không?”

Vương gia hồ nghi, vơ tay: “Thực là bị thương ? ... Ân... Ngô...”

Tiểu hoàng đế cố gắng leo lên trên giường, vô ý một chút đã áp trên người hoàng thức: “Ách...”

Vương gia sắc mặt đỏ lên, thở không nổi, ánh mắt khùng bô: “Ngô! Hồn tiểu tử, ngươi là heo a! !”

Tiểu hoàng đế khẩn trương, vội vàng bò lên: “Tiểu thức, ta không phải cố ý.”

Vương gia suyễn khí, nghiêng răng nghiêng lợi: “Nói! Ngươi hiện tại rốt cuộc là bao nhiêu cân? ! Mỗi ngày ăn bao nhiêu cơm? !”

Tiểu hoàng đế đáng thương hề hề: “Chín mươi cân (45kg). . . Hai chén. . . bốn lần cơm...”

Vương gia bị nghẹn một hơi, ngón tay khẽ run: “Người! Người thực định làm heo a? ! Tiêu Ngôn, ngươi mới có tám tuổi đó! !”

Tiểu hoàng đế co rụt cổ lại, đầu nhỏ cúi thấp: “Ta cũng không muốn, chính là ta sẽ đói.”

Vương gia nâng cằm tiểu hài tử, ánh mắt hung ác: “Đói cũng chịu đựng cho ta! Ngươi về sau có khi nào sẽ thành Hoàng đế heo không a, nghe, bắt đầu từ ngày mai giảm bớt lượng cơm cho ta! Mỗi ngày ba bát, chỉ ít không nhiều! Buổi chiều cùng Cố Tướng quân tập võ cũng phải gia tăng chương trình học, thực hiện cùng lúc!”

Tiểu hoàng đế đáng thương hề hề: “Tiểu thức, ta sẽ đói chết...”

Vương gia lạnh mắt: “Dễ dàng như vậy? !”

Ánh mắt Tiểu hoàng đế mênh mông hơi nước: “Tiểu thức, A Ngôn sẽ đói chết...”

Vương gia chọn mi: “Nếu ngươi muốn về sau béo đến bị người cười nhạo, ngươi liền ăn hết mình đi, ta sẽ không quản ngươi.”

Tiểu hoàng đế xong nước mắt một khắc chảy xuống, kéo lấy vạt áo hoàng thức: “Không cần, tiểu thức không cần mặc kệ ta.”

Vương gia gơ ngón cái quệt đi nước mắt của tiểu hài tử, cố ý lạnh lùng: “Vậy ngươi có nghe theo không?”

Tiểu hoàng đế do dự gật đầu, thanh âm nghẹn ngào: “Nghe theo, A Ngôn nghe theo.”

Vương gia khước môi vi loan: “Ngoan , ngủ đi.”

7. Chương 7: Phát Sinh 7

Vương gia dời mắt khỏi công văn, một chưởng đánh lên cái ót Tiểu hoàng đế: “Thất thần cái gì! Nét mực đều lệch hết rồi!”

Tiểu hoàng đế đáng thương hề hề ngẩng đầu: “Tiểu thúc, ta đói...”

Vương gia lạnh mặt: “Người mới vừa dùng xong bữa tối chưa tới một canh giờ!”

Tiểu hoàng đế đáng thương hề hề: “Hôm nay luyện võ nhiều hơn một canh giờ...”

Vương gia chọn mi: “Cho nên...”

Tiểu hoàng đế mở miệng: “... Ta đói.”

Vương gia cười lạnh: “Người tìm nhiều lí do hơn nữa cũng vô dụng, mau hoàn thành công khóa (buổi học) của người!”

Cái miệng của Tiểu hoàng đế lợi hại hơn, nhỏ giọng than thở: “Không có tinh lực làm...”

Vương gia liếc mắt một cái: “Người nói cái gì? !”

Tiểu hoàng đế cố lấy dũng khí, một bộ dáng đáng thương chịu đủ ức hiếp: “Ta nói —— trẫm không có tinh lực làm! Trẫm mệt chết đi! Trẫm rất đói bụng! Trẫm không còn đầu óc để suy nghĩ! Cánh tay của trẫm nâng không nổi! Ô ô ô... Tiểu thúc người khi dễ ta... Người không cho A Ngôn ăn cơm... Ô ô ô...”

Vương gia tức giận, mặt lộ vẻ hung ác: “Khóc cái gì mà khóc! Ta không để người cơm ăn sao! Rõ ràng là người ăn uống giống như heo! Còn không biết xấu hổ mà trách ta? !”

Tiểu hoàng đế khóc đến thượng khí không tiếp hạ khí (thở không nổi): “Ô ô... Chỉ là... ta đói...”

Vương gia giận trừng: “Chịu đựng!”

Vương gia thái độ cường ngạnh, không thể cãi lại.

Tiểu hoàng đế đáng thương hề hề rốt cục nản lòng thoái chí, ý thức được muốn ăn cơm, chỉ dựa vào nước mắt là cầu không được.

Tiểu hoàng đế cuối cùng thu tiếng khóc, hai mắt nhìn chằm chằm Tiêu Minh: “...”

Vương gia thân thủ thô lỗ lau đi nước mắt trên mặt tiểu hài tử: “Ôi! Cũng dám nhìn ta như vậy! Không phải là đói bụng sao! Nhẫn được lúc này thì tương lai mới không bị người khác khi dễ là giống heo! Ta đây là muốn tốt cho người!”

Tiểu hoàng đế mặt không chút thay đổi nhỏ giọng than thở: “Người là ghét bỏ ta.”

Vương gia chọn mi: “Cái gì?”

Tiểu hoàng đế đỏ mắt: “Người là ghét bỏ ta! Người chính là ghét bỏ ta! Ghét bỏ ta béo! Ghét bỏ ta giống heo! Cho nên người không cho ta cơm ăn! Người sợ ta lớn lên giống heo bị người giết mổ! Khiến người cũng bị người giết mổ!”

Vương gia sinh khí: “Tiểu quỷ, lời này người cũng dám nói? !”

Tiểu hoàng đế chỉ Tiêu Minh, than thở khóc lóc mà lên án: “Ta dám nói! Dù sao người cũng ghét bỏ ta béo, ta liền béo thì làm sao! Thiên hạ đều là của ta, ta muốn ăn như thế nào liền ăn như thế đó, ta muốn cái gì thì ăn cái đó! Ai dám nói ta là heo ta liền chém đầu!”

Tiểu hài tử bị buộc đến nóng nảy, rít gào như ấu thú bị chọc.

Vương gia phẫn nộ đưa tay chụp tới, đem tiểu hài tử kéo trở về, không ngờ tiểu hài tử một phen bắt lấy cánh tay Vương gia, há mồm cắn một ngụm.

Vương gia phẫn nộ: “Tê —— tiểu tử chết tiệt, người cũng dám cắn ta!”

Tiểu hoàng đế cắn chặt môi gắt gao không buông: “...”

Vương gia cảm thấy cánh tay càng ngày càng đau, khuôn mặt tức giận đến vặn vẹo : “Người nhả ra cho ta có nghe hay không! Người rút cuộc có nghe hay không! ... Hảo! Hảo! Người giỏi! Ta cho người ăn cơm! Ta cho người ăn cơm là được rồi! ... Mau nhả ra a!”

Tiểu hoàng đế buông miệng, oa ô một tiếng khóc rống lên: “Ta... Ta từ bỏ... Ta không ăn ...”

Vương gia nhìn dấu răng trên cánh tay dính chút máu, giận đến cười lạnh: “Như thế nào? Người không phải đã đạt được mục đích ? !”

Tiểu hoàng đế mặt đầy nước mắt: “Ta không ăn ... Ta không ăn ...”

Vương gia lại cảm thấy kỳ quái: “Muốn ăn cơm chính là người! Không ăn cũng là người! Người rút cuộc nghĩ muốn như thế nào? !”

Tiểu hoàng đế vẻ mặt khó dò nhìn Tiêu Minh, cái gì cũng không chịu lộ ra: “...”

Vương gia không có kiên nhẫn: “Người rút cục có ăn hay không!”

Nói xong liền phát tay áo đi đến lò sưởi, miệng vết thương rất đau, hẩn nhanh chóng gọi Thái y.

Tiểu hoàng đế như cũ cúi thấp đầu, không nói một câu.

8. Chương 8: Phát Sinh 8

Không gian u ám, chiếc giường mềm mại.

Một cái thanh niên có diện mạo phong lưu tuấn mỹ áp trên người Vương gia, dán sát thân thể thon dài của đôi phương vào người, chen vào giữa hai chân hẩn, hai cánh tay hữu lực chế trụ thắt lưng cùng bả vai của Vương gia. Nhất thời không thể động đậy, khiến Vương gia một trận sợ hãi nan an.

Vương gia tức giận dâng trào: “Người là ai! Dám mạo phạm bốn vương như vậy!”

Thanh niên nhếch môi mỉm cười: “Hoàng thúc, ngay cả trẫm người cũng không nhận ra ?”

Vương gia kinh nghi bất định, lưu tâm nhìn kỹ gương mặt thanh niên, kinh hãi: “Hoàng, hoàng huynh? !”

Nụ cười của thanh niên trở nên lạnh lẽo: “Hoàng thúc, người nhìn cho kỹ xem, trẫm là Tiêu Ngôn, Tiêu Ngôn từ nhỏ bị người ghét bỏ vì giống heo a.”

Vương gia đầu óc hỗn loạn: “Tiêu, Tiêu Ngôn?”

Thanh niên cười: “Hoàng thúc, người nhận ra trẫm a .”

Vương gia như trước đầu óc hỗn loạn: “Người sao có thể là Tiêu Ngôn...”

Thanh niên nguy hiểm kẻ sát vào: “Trẫm sao lại không phải là cháu người, lúc trước là người buộc trẫm giảm béo trẫm mới có diện mạo như hôm nay, hiện giờ trẫm đẹp lên, người lại không nhận ra trẫm sao?”

Vương gia sợ hãi nghiêng đầu: “Ta mặc kệ người là ai... Người, người đừng đến gần đây!”

Thanh niên tinh tế lướt mũi trên sườn cổ Vương gia, nhẹ giọng nói: “Thơm quá...”

Vương gia kinh hoảng giãy dụa: “Người buông tay cho ta!”

Thanh niên vươn đầu lưỡi liếm một chút: “Giống như đậu hủ a...”

Vương gia vừa xấu hổ vừa giận dữ giãy dụa: “Người làm cái gì!”

Thanh niên hạ môi hôn xuống: “Ấn... Mềm mại như đậu hủ... Trẫm nhìn mà muốn cắn một ngụm a.”

Vương gia thật sự vừa then phần vừa sợ, lại càng hỗn loạn: “Người! Người —— ”

Ánh mắt thanh niên trở nên âm trầm, đáng thương hề hề: “Không có biện pháp a, ai bảo trẫm không được ăn no, chỉ có ủy khuất hoàng thúc để người giúp trẫm đỡ đói.”

Vương gia cảm thấy được không thể tin, tiếng nói run rẩy: “Người, người đây là muốn ăn ta để trả mối hận khi còn bé? !”

Thanh niên mỉm cười: “Người nói đi?”

Vương gia hoảng sợ giãy dụa: “Không! Không! Người không thể lấy oán trả ơn như thế! A —— a a —— ”

Vương gia nói còn chưa nói xong, thanh niên liền hóa thân thành một cự long rực rỡ kim sắc! Mỏ ra cái miệng to tướng đầm máu mà hướng tới Vương gia!

...

Vương gia đột nhiên trợn mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Không gian vẫn u ám như trước, chiếc giường mềm mại.

Kể trong mộng khiến người sợ hãi đang dùng một cánh tay ôm hân, im lặng ngủ ở bên cạnh. Cái bụng tròn vo hô hấp đều đặn, lên lên xuống xuống rất đáng yêu.

Vương gia giống như phát cuồng lắm bầm lều bầu: “Nếu độc ác quá khiến hân sau này hận ta thì sao?”

Suy nghĩ thật lâu sau.

Vương gia như nghĩ tới tình cảnh trong mộng, cúi đầu đối với tiểu hài tử nghiêng răng nghiêng lợi: “Hận ta cũng phải bức người giảm béo! Ta không tin người dám đối đãi với ta như thế!”

Lời tác giả: Sau khi lớn lên Tiểu hoàng đế tuyệt không phải như thế...

9. Chương 9: Phát Sinh 9

Qua hai năm, Tiểu hoàng đế mới giảm béo hiệu quả, mười tuổi, vẫn chín mười cân như trước.

Ban đêm, Ngự hoa viên, đình nghỉ mát.

Tiểu hoàng đế giật nhẹ vạt áo hoàng thúc, ánh mắt cầu xin: “Tiểu thúc, hôm nay là Hạ hạ tiết, người mang A Ngôn ra cung đi dạo đi?”

Vương gia dựa vào lan can mà ngồi, không chút để ý nhìn vạt áo bị kéo: “Ngày hội của thanh niên nam nữ nhân gian, người muốn vào giúp vui cũng phải thêm bảy tám năm nữa.”

Tiểu hoàng đế ngưỡng ngừng thu hồi cái tay nhỏ béo tròn: “Ta chính là tò mò bọn họ trải qua nó như thế nào thôi, có náo nhiệt không, chơi vui không...”

Vương gia khẽ cười một tiếng, miễn cưỡng nói: “Có cái gì mà chơi vui hay không, quy củ đơn giản là vừa ý ai thì đưa hoa cho người đó, đáp ứng rồi thì đưa hoa đáp trả. Từ để vương cho tới dân chúng, tới tuổi thành thân đều như vậy. Sao? Chẳng lẽ Thái phó không dạy cho người? !”

Tiểu hoàng đế mếu máo: “Dạ, chỉ là ta muốn tận mắt nhìn.”

Vương gia phát tay đuổi người: “Người rất nhàn nhàn đọc sách đi! Đừng quấy nhiễu thanh tịnh của ta!”

Tiểu hoàng đế không tình nguyện đứng dậy rời đi: “Nga...”

Một lát qua đi, trong đêm đen, phía sau cổ vươn ra một cánh tay, hoàng thúc đang trầm tư tức thì cảm thấy được mũi người được một hương thơm nhạt, nhìn kỹ thì trên cánh tay nhỏ nhắn béo tròn có một nhánh tường vi màu tím diễm lệ.

Vương gia nhíu mày: “Thình lình xuất hiện như vậy sẽ khiến người ta sợ đi?”

Tiểu hoàng đế tới trước người hoàng thúc, cười đến đáng yêu: “Cho tiểu thúc.”

Vương gia mày mặt nhăn đến lợi hại hơn: “Trường vì màu tím là hoa tộc của Tiêu thị hoàng tặc chúng ta, người có biết ngụ ý khi đem nó tặng cho người khác vào Hạ hạ tiết?”

Tiểu hoàng đế lắc đầu: “Không biết...”

Vương gia bắt đắc dĩ tức tối, hung hăng nói: “Ngu ngốc! Tộc hoa tất nhiên là phải đưa cho người quan trọng nhất! Hoàng hậu! Thứ này phải đưa cho Hoàng hậu tương lai của ngươi! ! Lão nhân Ngũ Thanh Thành kia ngay cả cái này cũng chưa dạy!”

Tiểu hoàng đế vội vàng ném hoa trong tay, vẻ mặt đáng thương: “Tiểu thúc đừng nóng giận, Thái phó có lẽ từng nói qua, là A Ngôn đã quên.”

Vương gia lạnh lùng liếc mắt nhìn hoa bị ném lên vạt áo mình: “Hoa khác nhau sẽ có hàm nghĩa khác nhau, ta hỏi ngươi, đối diện thần biểu đạt tín nhiệm ta nên đưa hoa gì?”

Tiểu hoàng đế cúi đầu nghĩ nghĩ, xoay người hái một đóa hoa đưa cho hoàng thúc: “... Đây?”

Vương gia mặt lạnh như băng: “Tiêu Ngôn, ngươi muốn chọc tức ta?!”

Tiểu hoàng đế bị dọa, ném hoa trong tay: “Tiểu thúc, A Ngôn lại sai sao?”

Vương gia liếc mắt nhìn hoa bị ném lên vạt áo mình, sinh khí không chỗ phát: “Ngươi cứ nói đi? ! Hoa ngọc lan là đưa cho quý phi!”

Tiểu hoàng đế ngập ngừng, cúi đầu: “A Ngôn biết sai rồi, tiểu thúc đừng tức giận, ta về sau nhất định hảo nhớ kỹ ngụ ý khi tặng hoa, cũng sẽ không để tiểu thúc mất mặt...”

Vương gia vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Cút, cút, cút, không nhớ được thì cũng đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa!”

10. Chương 10: Phát Sinh 10

Ngày hoàng đạo, nghi giá thú (thích hợp cưới hỏi).

Tiểu hoàng đế hạ xuống một quân cờ, cầu xin nhìn hoàng thúc phía đối diện: “Tiểu thúc, hôm nay Hộ bộ Tả thị lang thú thiên kim của Trung thư lệnh, ta muốn xuất cung xem.”

Vương gia hạ xuống một quân cờ, nâng mâu: “Cưới hỏi dân gian có gì hay?”

Tiểu hoàng đế cười như ánh mặt trời: “Không phải là bọn họ cầu ta hạ chỉ ban hôn sao, Thái phó nói như vậy giống như hồng nương!”

Vương gia cười lạnh: “Bọn họ sớm đã định ước, tìm người bất quá chỉ là nghi thức, muốn chính thức cầu thân! Ngươi thực nghĩ mình là Nguyệt lão? !”

Tiểu hoàng đế nhụt chí: “Đây... Ta cũng biết, chỉ là tò mò...”

Vương gia chậm lại ngữ khí: “Được rồi, ta không muốn mang người xuất cung là vì nơi đó ngư long hỗn tạp bất lợi cho an toàn của ngươi, chuyên tâm chơi cờ đi!”

Tiểu hoàng đế vẻ mặt đáng tiếc: “Nga...”

Không bao lâu, Phùng công công cuống quýt vào báo tin, Tiểu hoàng đế vận thủy bào (quần áo ngủ) đi ra ngoại điện.

Phùng công công quỳ xuống đất: “Bệ hạ, hỉ sự của Tả thị lang bị người phá !”

Tiểu hoàng đế ngạc nhiên: “Cái gì? !”

Phùng công công cuồng quát: “Mới vừa rồi ngoài cung báo lại, tân nương tử cửa còn chưa qua cửa đã bị một người cướp mất!”

Tiểu hoàng đế nội tâm e sợ thiên hạ bất loạn, ngoài mặt nhũ mày: “Thật đúng là hoang đường! Ban ngày ban mặt mà dám cướp tân nương trầm tứ hôn!”

Phùng công công run giọng: “Bệ hạ. . . Nô tài mới vừa rồi không nói rõ. . . Ngoài cung truyền tin rằng người bị cướp là Tả thị lang ...”

Tiểu hoàng đế vẻ mặt cổ quái: “Người nói cái gì?”

Phùng công công run giọng: “Người bị cướp không phải là thiên kim Trung thư lệnh, mà là Tả thị lang Quý đại nhân Quý Minh Ngọc...”

Sau khi nghe xong, lại trào lên nhuyễn thấp.

Tiểu hoàng đế sầu khổ: “Tiểu thúc ngươi cũng nghe được đi, ta đây làm hồng nương thất bại .”

Đối phương từ sách ngẩng đầu, trầm ngâm: “Ta hỏi ngươi, đợi lát nữa Trung thư lệnh hướng ngươi đòi giải thích, Trình tướng quân đến vì con của hần cầu tình, ngươi sẽ xử lý như thế nào?”

Tiểu hoàng đế nghiêng đầu, đầy mắt nghi hoặc: “Chuyện này liên quan gì đến Trình tướng quân? Hần vì cái gì muốn tới thay con cầu tình?”

Vương gia cười lạnh: “Bởi vì kẻ đoạt Quý Minh Ngọc không phải người khác, chính là Trình thiếu tướng Trình Khai.”

Tiểu hoàng đế mắt chớp a chớp: “Hần vì cái gì muốn cướp Tả thị lang?”

Vương gia nhũ mày, cảm thấy khó giải thích được: “Bởi vì đời trước của Tả thị lang nợ hần!”

Tiểu hoàng đế ánh mắt trong veo như nước tràn ngập tò mò: “Nợ cái gì? Trình thiếu tướng làm vậy là tốt hay xấu?”

Vương gia giận tái mặt: “Đây không phải là chuyện ngươi nên quan tâm! Nói xem ngươi sẽ xử lý như thế nào!”

Tiểu hoàng đế chần chờ: “Để cho... Tả thị lang trả nợ cho Trình thiếu tướng?”

Vương gia âm trầm: “Ngươi nói cái gì? !”

Tiểu hoàng đế co rúm lại: “Không đúng sao? Nợ thì phải trả, thiên kinh địa nghĩa...”

Vương gia tức tối: “Thật sự là trẻ con không thể dạy!”

Tiểu hoàng đế truy vấn: “Không đúng sao?”

Vương gia ngẩng đầu, vẻ mặt âm trầm: “...”

Tiểu hoàng đế bị dọa, ngập ngừng: “Có lẽ. . . Ta sai rồi. . . cứ giao cho tiểu thúc xử lý đi.”

Vương gia lạnh lùng nhìn tiểu hài tử một cái: “...”

Tiểu hoàng đế rụt bả vai: “...”

11. Chương 11: Phát Sinh 11

Qua mấy ngày.

Ban đêm.

Ngưng thần hương được đốt lên, liêm mạc bằng lụa mỏng buông xuống, không gian ẩm áp tràn ngập, cung nhân hầu hạ nối đuôi nhau mà ra.

Vương gia mặc tiết y ngồi ở trên giường, cởi ra dây cột tóc của mình nhìn về phía tiểu hài tử: “Sao còn không đến đây ngủ? !”

Mi gian Tiểu hoàng đế có chút thản nhiên u buồn, chậm rãi xốc lên liêm mạc mà tiến đến gần: “Tiểu thúc...”

Vương gia một đầu tóc đen như mực ngọc (ngọc đen) rồi tung buông hạ, chọn mi: “Có chuyện gì nói mau.”

Tiểu hoàng đế ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Nam nhân thích nam nhân được sao?”

Vương gia khựng người, ánh mắt bỗng nhiên sắc bén: “Người hôm nay lại nghe ai nói gì đó? !”

Tiểu hoàng đế bĩu môi: “Chuyện của Trình Khai và Quý Minh Ngọc huyền náo như vậy, cũng nghe được chút ít a.”

Vương gia hí mắt: “Thật sao? Người xác định không phải là do truy vấn đám người Cố tướng quân cùng Phùng công công đi?”

Tiểu hoàng đế ánh mắt lóe lóe: “...”

Vương gia nhìn kỹ tiểu hài tử một lát, cảm thấy tiểu hài tử nếu hỏi đến phương diện này muốn mắng cũng không mắng được nhưng cổ vũ lòng hiếu kỳ của nó cũng không tốt.

Vương gia đối tiểu hài tử vẫy tay: “Lại đây.”

Tiểu hoàng đế ngồi ở bên giường, trong mắt toàn là tò mò nhìn hoàng thúc: “...”

Vương gia nhìn ánh mắt tiểu hài tử, vẻ mặt chân thật trả lời: “Nam nhân thích nam nhân là không đúng.”

Tiểu hoàng đế mở to đôi mắt: “Vì sao? Ta cũng rất thích tiểu thúc, chẳng lẽ đây là sai”

Vương gia đưa tay vỗ cái ót của tiểu hài tử: “Cái này không giống nhau!”

Tiểu hoàng đế biện giải: “Có gì mà không giống? Ta thích tiểu thúc, muốn mỗi ngày cùng tiểu thúc ở chung, mỗi ngày cùng tiểu thúc đi ngủ, ăn cơm cũng cùng tiểu thúc ăn! Cái này không phải là thích sao? ! Hay tiểu thúc người căn bản là ghét bỏ ta thích người cho nên mới phủ nhận? !”

Vương gia cảm thấy đau đầu, phát hiện mình căn bản không thể giải thích nổi chuyện kia, tuần mi vừa nhíu, trợn mắt nhìn: “Không nên nói cái gì thích hay không thích! Một đứa bé như người biết cái gì là thích!”

Tiểu hoàng đế không phục: “Ta sao lại không biết thích là gì? ! Người là bởi vì ta còn nhỏ nên xem thường ta, cảm thấy được ta đây cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu! Kỳ thật ta thấy tiểu thúc người mới là người ngay cả thích là gì cũng không biết!”

Vương gia tức giận đến mặt cũng vặn vẹo : “Người dám nói như vậy với ta? !”

Tiểu hoàng đế bướng bỉnh: “Vậy người nói đi người thích ai? !”

Vương gia: “Ta...”

Nhất thời ghen lời, đúng là không có đối tượng để nói ra.

Ánh mắt Tiểu hoàng đế tối sầm lại, nhỏ giọng than thở: “Người không có người để thích... Người quả nhiên không thích ta.”

Vương gia tức giận: “Ít ở chui vào sừng trâu đi (chắc là tự đi tìm rắc rối)! Dù sao nam nhân thích nam nhân cũng là không đúng! Ngày sau nếu người dám nháo loại chuyện giống hai người Quý Trình xem ta có đánh gãy chân của người không!”

Nói xong cũng không quản đến Tiểu hoàng đế, nằm xuống, ngủ.

Tiểu hoàng đế đứng một lát, Vương gia mới cảm giác được tiểu hài tử tất tất tác tác lên giường.

Thức cháu nằm ở trên giường một hồi lâu, Vương gia mơ mơ màng màng sắp ngủ, chợt thấy tiểu hài tử đưa đầu qua, ghé vào lỗ tai hắn nói: “Tiểu thức, ngươi không có người thích cũng không sao, có A Ngôn thích ngươi.”

Trong lòng cười nhạo tiểu hài tử này thực thật thà, khả Vương gia không biết vì sao lại cảm thấy hưởng thụ .

Phát hiện đường đứa nhỏ có đôi khi cũng là một chuyện không quá uất ức.

12. Chương 12: Phát Sinh 12

Đông chí, tuyết rơi không tiếng động.

Tiểu hoàng đế oa trong cái chăn dày trên giường, hoạt động gì cũng không tham gia, bởi vì hắn phát sốt .

Tiểu hoàng đế hai má đỏ rực, đáng thương hề hề: “Tiểu thức, ta khó chịu.”

Vương gia ngồi ở bên giường, lấy chén thuốc trong tay Phùng công công: “Đứng lên, uống thuốc là tốt rồi.”

Tiểu hoàng đế nhú mày than thở: “Tiểu thức, ta đã mười một tuổi rồi, không cần nói những lời này gạt ta.”

Vương gia giật nhẹ khóe miệng: “Vậy ngươi không cần uống, sốt đến choáng váng đi.”

Tiểu hoàng đế đỏ mặt, ánh mắt kháng nghị: “...”

Vương gia quát lớn: “Không được làm nũng!”

Tiểu hoàng đế ủy khuất: “Ta không có...”

Vương gia nghiêm mặt mà nhìn: “...”

Tiểu hoàng đế ánh mắt đáng thương: “Tiểu thức ngươi thật sự đối với ta càng ngày càng nghiêm khắc, ngay cả khi ta bị bệnh cũng như vậy...”

Vương gia không kiên nhẫn: “Ngươi cũng nói ngươi đã mười một tuổi, uống thuốc còn muốn người hống sao? !”

Tiểu hoàng đế ánh mắt đáng thương: “Vậy ta không lớn lên cũng được...”

Trong nội tâm Vương gia không biết sao lại có một loại phiền muộn, trên mặt vẫn lạnh như băng: “Đây không phải do ngươi, tất cả mọi người đều chờ mong ngươi lớn lên, ngươi nói không lớn là không lớn sao? Uống nhanh!”

Tiểu hoàng đế liếc nhìn chén thuốc một cái, ngẩng đầu: “Vậy tiểu thức có hy vọng ta lớn lên không?”

Vương gia không kiên nhẫn trừng mắt: “Vô nghĩa!”

Tiểu hoàng đế mím môi, vô cùng chân thành nhìn hoàng thúc: “Được rồi... Ta đây sẽ nhanh lớn lên, như vậy tiểu thức cũng không cần cả ngày mệt nhọc như vậy.”

Vương gia nhất thời không biết trong lòng là tư vị gì, chỉ phải miễn cưỡng quát lớn: “Đừng dong dài! Uống thuốc nhanh!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn Tiểu hoàng đế bỗng nhiên trở nên điềm đạm đáng yêu, trong mắt đầy cầu xin: “Tiểu thức, ngươi uy ta uống được không?”

Vương gia chọn mi: “Lại sao nữa?”

Tiểu hoàng đế: “Chỉ là bỗng nhiên cảm thấy, ta sau này sẽ càng ngày càng lớn, tiểu thức sẽ không bao giờ ... uy ta uống thuốc nữa...”

Trên gương mặt lạnh lùng của Vương gia hiện lên một mặt cười khê, nhưng thấy ánh mắt vô cùng mong chờ của tiểu hài tử liền không thể nói ra mấy câu quát mắng trong lòng. Mắt thấy tiểu hài tử càng ngày càng lớn, có cảm giác thành tựu, đồng thời cũng có chút cảm giác phiền muộn không nói rõ. Nghĩ đến trước kia hai tay là có thể ôm lấy đứa nhỏ, hiện tại đã sắp ôm không nổi... Liền ma xui quỷ khiến đưa bát lên, dưới ánh mắt to tròn sáng lấp lánh của tiểu hài tử ụ hân uống xong chén dước.

Vương gia buông bát, thần sắc thản nhiên: “Tốt lắm, người nằm đi.”

Tiểu hoàng đế kéo lấy tay hoàng thúc: “Tiểu thúc, người muốn đi đâu?”

Vương gia quay đầu lại, cười nhạo: “Yên tâm, buổi tối sẽ trở về cùng người ngủ! Ta bây giờ còn có chính sự cần làm.”

Tiểu hoàng đế phần nộ thu hồi tay: “Nga.”

Kéo chân qua đầu, một bộ dáng nhu thuận đi vào giấc ngủ.

Thẳng đến khi nghe được tiếng bước chân của hoàng thúc đã đi xa, tiểu hoàng đế mới có chút phiền muộn mà hít một hơi.

Tiểu thúc căn bản không hiểu được ưu sầu của hắn. Căn bản không biết hắn không muốn lớn lên đến mức nào.

Nhưng hắn cũng biết, toàn bộ người trong thiên hạ đều mong chờ hắn lên nhanh một chút.

Hoàng đế nhỏ tuổi chỉ giống như vật bày trí, mọi người sẽ không phục.

Nghe nói Kỳ Tây chư quốc lại bắt đầu rối loạn, Trường Chiêu như hổ rình mồi muốn khiêu chiến quyền uy Bích Nguyệt của hắn.

Mấy ngày hôm trước cũng có người tên Lăng Ý lặng lẽ tìm đến, nói cho hắn biết Ngọc phù kỳ hắn đeo trên cổ thật chất là thủ lệnh có thể điều động Thiên Cơ Doanh. Đó là Tứ đại Âm doanh ở bên ngoài mà ngay cả tiểu thúc cũng không biết. Điều này khiến Tiểu hoàng đế cảm thấy thực ưu sầu, chỉ cảm thấy giống như đang giấu tiểu thúc chuyện gì đó, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng làm như vậy.

Cho nên hắn mới không muốn lớn lên, ai...

13. Chương 13: Phát Sinh 13

Đầu xuân, Ngự hoa viên, đình nghỉ mát.

Tiểu hoàng đế lấp bắp, ánh mắt phức tạp: “Tiểu thúc, nghe nói người muốn thú thiên kim của Tổng Thừa Trung làm vợ?”

Vương gia nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, buông quyển sách trên tay, nâng mắt: “Nghe ai nói”

Tiểu hoàng đế hé miệng: “Điều này không quan trọng.”

Vương gia cũng không sinh khí, như có điều suy nghĩ mà gật gật đầu: “Nếu đã nghe được, cũng không ngại nói cho người biết, ta quả thật có ý này.”

Tiểu hoàng đế bỗng nhiên trở nên kích động, phảng phất có hàng vạn hàng nghìn cảm xúc phun trào, nhưng cũng cực lực khắc chế: “Vì sao? !”

Vương gia cười khê: “Vì sao gì chứ? Ta đã đến tuổi thành gia, đơn giản vậy thôi.”

Tiểu hoàng đế nhú mày, một bộ dạng như bị hung hăng phản bội, nhưng một câu phản bác cũng nói không được: “...”

Vương gia như cũ mặt mang tiểu ý: “Sao lại bày ra bộ dáng này? Tiểu thúc muốn thành thân người không nên thay ta cao hứng sao? Hay là nói người vừa nghĩ tới không ai cùng người ngủ cho nên thực thương tâm?”

Tiểu hoàng đế nhíu mày không nói: “...”

Vương gia nghĩ chạm trúng tâm sự của tiểu hài tử, độ cong khóe miệng càng ngày càng sâu: “A Ngôn, người đã sắp mười hai tuổi, không còn là tiểu hài tử, cũng nên ngủ một mình.”

Sau đó, Vương gia ngồi chờ tiểu hài tử bùng nổ mà khóc nháo. Dù sao cũng phải trải qua một cửa này, giống như mẫu thân bắt hài tử cai sữa vậy thôi. Hẳn tự nhiên hiểu biết tâm tính của tiểu hài tử, sau khi chờ tiểu hài tử bùng nổ phải dỗ dành từng bước như thế nào, phải làm ra bộ dáng như thế nào, phải lớn tiếng quát như thế nào —— hẳn đều chuẩn bị tốt. Nhưng mà...

Tiểu hoàng đế nhíu mày, vẻ mặt chăm chú nhìn hoàng thúc: “Ta biết, ta đã trưởng thành, phải ngủ một mình.”

Vương gia kinh ngạc: “... Cứ như vậy?”

Tiểu hoàng đế nhíu mày: “Tiểu thúc muốn ta như thế nào?”

Vương gia không nói gì: “...”

Sau đó tiểu hoàng đế tựa như khôi phục lại thái độ bình thường, nhưng Vương gia luôn cảm thấy có điều gì đó không thích hợp. Cảnh tượng trong dự đoán không có phát sinh, quả thực như bị ghen ở cổ, chỉ sợ nửa đêm khi ngủ tiểu hài tử lại bùng nổ, cùng hấn khóc nháo.

Tiểu hoàng đế nửa ngồi xổm hoàng thúc bên người, vẻ mặt bất mãn: “Tiểu thúc, người thích thiên kim của Tống gia kia sao?”

Vương gia giật mình: “Cái gì thích hay không thích!”

Tiểu hoàng đế ánh mắt khó chịu: “Nếu người không thích người ta, còn thú người ta làm cái gì?”

Vương gia chọn mi: “Người không hiểu, thú Vương phi không phải chỉ cần thích là được.”

Tiểu hoàng đế vẻ mặt cổ quái: “Nói như vậy đến, ta cũng có thể cho rằng người không thích người ta?” ... Người thích nhất vẫn là ta?

Vương gia bị loại vấn đề yêu yêu thích thích này hỏi đến không kiên nhẫn, phát tay: “Tiểu hài tử không nên hỏi nhiều vấn đề như vậy! Đi đi đi, đi qua một bên, nói cho người, người cũng không hiểu!”

Tiểu hoàng đế thực bị thương, có chút tức giận nhìn hoàng thúc: “... Vậy người định khi nào thì thú nàng?”

Vương gia đang muốn mở miệng.

Ánh mắt Tiểu hoàng đế khó được một chút cường ngạnh: “Đừng nghĩ trả lời có lệ cho ta, ‘trẫm’ có quyền biết hôn kỳ của ‘hoàng thúc’ mình!”

Vương gia cúi mặt, bị cháu mình dùng thân phận hoàng đế tạo áp lực hấn rất không thích: “Khởi bẩm bệ hạ, nhanh nhất cũng là ba tháng sau!”

Tiểu hoàng đế ánh mắt buồn bã, thần sắc tiêu điều: “Nga... Ta đã biết.”

Dứt lời liền giống như du hồn dưới ánh nắng xuân tháng ba lác lác đi ra ngoài, chẳng qua thân mình có chút béo, nhìn không có cảm giác phiêu dật.

Thật giống Hoàng đế bị mất nước trở nên nghèo túng.

14. Chương 14: Phát Sinh 14

Vì thế, ba tháng này Tiểu hoàng đế đều rầu rĩ không vui. Vương gia mới đầu tưởng tiểu hài tử bởi vì hấn không thể bồi ngủ nên như thế, mà khi Vương gia đưa ra quyết định bồi hấn ngủ đến trước lúc thành thân ba ngày thì tiểu hài tử lại không được tự nhiên mà cự tuyệt.

“Ta cần phải nhanh chóng quen được những ngày không có tiểu thúc ngủ cùng.”

Khó được nhìn thấy tiểu hài tử như thế lúc còn nhỏ (tạm thời liền xưng là lúc còn nhỏ đi), Vương gia cũng thấy vui mừng. Thế nên trở lại Vương phủ ngủ hơn một tháng, hàng đêm đều có dấu hiệu mất ngủ, hấn tạm thời đem nguyên nhân quy kết vì hấn ngửi quen mùi hương của Long Tiên Hương trong tấm cung để vương đi.

Thời gian trôi qua nhanh.

Ba tháng sau.

Ngày hoàng đạo, Vương phủ.

Không gian náo nhiệt hòa thuận vui vẻ.

Tiểu hoàng đế bưng chén rượu đi xuống tọa ỷ (chỗ ngồi), đối với hoàng thúc mỉm cười: “Cửu hoàng thúc, hôm nay là ngày vui của người, trăm kính người một ly, tạ ơn người nhiều năm qua đã phụ tá trăm.”

Vương gia nhất thời không thể nói rõ là tư vị gì, tiếp nhận chén rượu trong tay tiểu hài tử, miễn cười: “Thần, tạ ơn bệ hạ.”

Tiểu hoàng đế nhìn hoàng thúc uống rượu xong, liền bắt đầu nghịch ngợm: “Cửu hoàng thúc, người uống một chén rượu của trăm là được rồi, rượu của các ái khanh khác người không uống được thì đừng uống, bằng không buổi tối sẽ khiến Vương phi tức giận.”

Lời này vừa ra khiến triều thần đang ngồi đều cười một trận.

Vương gia cũng cười: “VẬY chỉ sợ bệ hạ phải thay thần chịu trách cứ của các đại nhanh a.”

Tiểu hoàng đế trang khờ dại nhìn các khanh gia đang ngồi một chút: “Trăm cảm thấy bản thân đang phải chịu trách cứ của bọn họ rồi a.”

Thúc cháu trêu ghẹo nhau càng làm không khí thêm hân hoan.

Chẳng qua hết thấy đều là cường trang (giả vờ mạnh mẽ) mà thôi.

Tiểu hoàng đế rời khỏi Vương phủ liền sắc mặt âm trầm, một câu cũng không nói.

Trở lại cung thì đem người hầu cùng thái giám đều đuổi ra.

Một mình một người ngồi trong tấm cung, cũng không thêm thấp đèn, đối mặt với không gian u ám mà suy nghĩ.

Ta cho người cưới vợ... Ta cho người cưới vợ... Ta cho người cưới vợ...

Tiểu hoàng đế hận đến tổn hơi thừa lời, tiểu ma quỷ trong nội tâm kêu gào phá khỏi trói buộc.

Cho đến khi phát tiết xong tức giận, khuôn mặt lại khôi phục vẻ khoan dung.

15. Chương 15: Phát Sinh 15

Chính cái gọi là chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm, hôm sau, Vương phủ truyền ra một đại sự.

Đêm động phòng hoa chúc, Vương phi tự mình xoắn khăn voan, vẻ mặt anh dũng quỳ ở trước mặt Vương gia, ôm bụng công bố mình đã mang thai!

Đã mang thai? ! !

Vương gia tức giận, nhất thời cũng không biết trong đầu bùng phát cái gì, một cước đạp người ra ngoài.

Đêm tân hôn liền đánh Vương phi của mình, kinh động đến hạ nhân, sự tình muốn áp chế cũng áp không được.

Hoàng cung.

Ánh mắt Vương gia nhìn chằm chằm nơi nào đó, khuôn mặt vắn vẹo: “Tiện nhân!”

Tiểu hoàng đế có chút lo lắng giật nhẹ vạt áo hoàng thúc: “Tiểu thúc, người đừng tức giận...”

Vương gia chậm rãi quay đầu, ánh mắt khùng bố liếc nhìn tiểu hài tử một cái: “...”

Tiểu hoàng đế sợ tới mức run rẩy: “...”

Vương gia sắc mặt khùng bố: “Hiện tại mọi người đều biết, nữ nhân kia ta nhất định hưu nàng!” (hưu=bỏ vợ)

Tiểu hoàng đế do dự hỏi: “... Như vậy không tốt đi?”

Vương gia ngoan độc trừng mắt một cái, dĩ thường tức giận: “Vậy người muốn ta làm sao? ! Đeo đỉnh lục mạo (đội mũ xanh=bị cấm sùng) kia? ! —— Trừ phi ta chết!”

Tiểu hoàng đế ánh mắt lo lắng: “Chính là, chuyện bây giờ cũng đã truyền khắp phố, bọn họ cũng không hiểu được nguyên do trong đó, chỉ nhận định là tiểu thúc người tàn bạo vô thường động thủ đánh thê.”

Vương gia phẫn nộ: “Ta quản bọn họ nghĩ như thế nào, nữ nhân không thuần khiết như nàng, ta nhất định phải hưu! Nàng dám mang bộ dạng đó để thành thân với ta, ta liền dám bởi vì nàng không còn trinh tiết mà hưu nàng.”

Tiểu hoàng đế ngập ngừng: “Nhưng như vậy chuyện vợ người ngoại tình mọi người đều biết?”

Vương gia bị nghẹn, sắc mặt bị tức đến đỏ bừng, thẩm nguyên rửa: “Tiện nhân chết tiệt!”

Cuối cùng, Vương gia lựa chọn nuốt xuống cực tức này.

Không đem chuyện Vương phi mang thai truyền ra ngoài, mặt khác còn tìm cớ để hưu nàng. Về phần gian phu cùng trả thù là chuyện Vương gia phải từ từ quan tâm.

Nhưng ở trong mắt người thiên hạ, xem như nhận rõ một chút bản tính của Vương gia.

Tỷ như tàn bạo vô thường, âm tình bất định, thị đánh nữ nhân, vô cớ hưu thê, vân vân.

Tóm lại, là phu quân không tốt.

Tiểu hoàng đế nghe được ấn tượng của người trên phố đối với hoàng thúc mà sầu lo, thở dài: “Tiểu thúc, hôn sự lần này cũng thật xui xẻo a...”

Vương gia bị tiểu hài tử đồng tình trêu chọc có chút uẩn giận: “Đừng nhắc tới việc này với ta!”

Tiểu hoàng đế rầu rĩ: “Nga...”

Vương gia tự cố tự đi đến bên giường, cởi y phục ra: “Còn ngốc lẳng ở đó làm cái gì! Không ngủ được? !”

Tiểu hoàng đế mở to mắt: “A... Nga!”

Trong bóng đêm, trên giường.

Tiểu hoàng đế lẳng lặng nói: “Tiểu thúc không cần tái tái tức giận, người còn có A Ngôn, A Ngôn sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người, sẽ không phản bội người, sẽ không thương tổn người.”

Hồi lâu.

Vương gia giọng mũi mơn hờ: “... Ân...”

16. Chương 16: Phát Sinh 16

Lại là một năm xuân đến.

Mưa phùn rơi trên cánh hoa, gió nhẹ khẽ vuốt tóc mai.

Tiểu hoàng đế mười bốn tuổi đứng trên hành lang Vương phủ, hai mắt nhìn chăm chăm phong cảnh trong cửa sổ, sớm đã quên dịch bước.

Bất quá là tâm huyết dâng trào đến Vương phủ tìm hoàng thúc mà thôi, nhưng khi đến hẳn lại thấy cái tình cảnh gì a.

Trong sương phòng, trên giường. (Cảnh gì đó thỉnh tự tưởng tượng, tác giả không viết ta cũng không biết =]]~)

Người đang nhìn trộm tựa hồ cảm nhận được nhiệt hỏa đang thiêu đốt hai người kia, chỉ thấy trong lòng ngực dấy lên một đoàn hỏa, đốt tới trên mặt, đốt tới đỉnh đầu.

Chính lúc đang nhìn đến nhập thần, đỉnh đầu bị người hung hăng vỗ một cái.

Vương gia thanh âm lạnh lùng: “Làm cái gì đứng ở đây không nhúc nhích!”

Tiểu hoàng đế mờ mịt ngẩng đầu: “... Ách... Thúc?”

Vương gia nhíu mày nhìn hai má đỏ bừng của tiểu hài tử: “Bộ đáng gì đây? !”

Tiểu hoàng đế ánh mắt loạn phiêu (đảo loạn): “... Không.”

Vương gia đang muốn mở miệng giáo dục tiểu hài tử hai câu, trong cửa sổ bỗng truyền ra tiếng rên rỉ không thể ức chế, tản ra biết bao nhiêu mị ý cùng dục niệm ... Vương gia chỉ cảm thấy ngũ lõi oanh đỉnh! Đương nhiên, hẳn ngày thường trấn định nếu có gặp chuyện gì cũng có thể lạnh mặt hờ hững, nhưng hiện tại tiểu hài tử còn ở bên cạnh hẳn, để lại âm thanh này xuất hiện bên tai hẳn —— không được a!

Vương gia sắc mặt xanh mét đã nghĩ muốn đập vào cửa: “Không biết liêm sỉ...”

Tiểu hoàng đế vội vàng một phen giữ chặt hoàng thúc đang nổi giận: “Tiểu thúc, bình tĩnh! Bình tĩnh a!”

Vương gia quay đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tiểu hài tử trong chốc lát, đưa tay bắt lấy cánh tay tiểu hài tử, nhanh chóng chạy đi, mang hẳn rồi khỏi hiện trường có xuân cung đồ sống.

Dần dần thả chậm cước bộ...

Tiểu hoàng đế thật cẩn thận: “... Tiểu thúc, vừa rồi là ai vậy?”

Vương gia dừng lại, vẻ mặt âm trầm quay đầu: “Một tên vô liêm sỉ không hơn không kém!” Mấy ngày trước biểu đệ Tề Tuấn từ Tần An tới, Tần An Tề thị, chính là thị tộc của mẫu phi tiêu Minh.

Tiểu hoàng đế phẫn nộ gật đầu: “... Nga.”

Vương gia hiển nhiên bất mãn, trầm giọng: “Đem tất cả vừa nhìn thấy quên hết! Biết không!”

Tiểu hoàng đế ngẩng đầu, không sợ chết khiêu chiến: “Vì sao?”

Phượng mẫu của Vương gia lập tức trở nên sắc bén khiến người ta sợ hãi: “Còn cần ta nói? !”

Tiểu hoàng đế ánh mắt trốn tránh: “Chính là... chuyện đó ở Bích Nguyệt không phải rất bình thường sao...”

Vương gia ánh mắt càng thêm tàn nhẫn, thanh âm đã ẩn hàm tức giận: “Việc này người nghe ai nói? !”

Tiểu hoàng đế cúi đầu: “Ta xem Phong tục chí (chắc là sách về phong tục)...”

Vương gia vỗ vào cái ót tiểu hài tử: “Về sau ít xem thứ sách đó đi! Có nghe hay không!”

Tiểu hoàng đế dùng ánh mắt ủy khuất nhìn hoàng thúc. Vương gia bắt vi sở động: “Nhanh chút đi! Hồi cung!”

Tiểu hoàng đế ở sau lưng than thở: “Tiểu thúc người vẫn như thế...”

Không cho phép bản thân khiêu chiến quyền uy của hắn.

Người ở trước mặt bất luận kẻ nào trước mặt đều chỉ lộ ra gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng, ở trước mặt hắn liền vô cơ nổi giận.

Ai... Tiểu thúc của hắn a... Có biết dùng cách đó giáo dục tiểu hài tử sẽ bị phản tác dụng hay không?

... Hắn quả nhiên vẫn rất tò mò a.

17. Chương 17: Phát Sinh 17

Ban đêm, tiểu hoàng đế mơ một giấc mộng.

Trong mộng, hoàng thúc cả người xích lõa nằm dưới thân của hắn, tuấn mi nhíu chặt, tựa như có chút không thể thừa nhận, khe nghiêng đầu, chiếc cổ tuyệt đẹp mà mê người triển hiện ra trước mắt hắn, lộ ra một cổ diễm đam đáng yêu.

Tiêu Ngôn khẽ gọi: “Tiểu thúc...”

Hoàng thúc lấy tay che mắt: “Câm miệng!”

Tiêu Ngôn mỉm cười: “Tiểu thúc, người ngay cả ở trên giường cũng hung như vậy...”

Hoàng thúc sau khi nghe xong, uấn giận, lấy tay khừ tay chống lên nửa người trên: “Người nếu muốn nói nhảm, vậy ngày khác lại —— ”

Tiêu Ngôn tất nhiên là không thuận theo, áp chế hoàng thúc.

Cảnh trong mơ hỗn loạn, ngược lại khiến người mơ hồ, trong mộng vẫn nghe được thanh âm chuông vang rất nhỏ, nhẹ nhàng trong trẻo, quanh quẩn bên tai, phong nguyệt liêu nhân.

Chỉ là sau khi tỉnh mộng, lại khiến người thập phần buồn bã.

Tiểu hoàng đế mở mắt ra, cảm thấy toàn thân khô nóng đã không còn vì lạnh.

Quay đầu nhìn lại, người trong mộng còn đang ngủ say ở bên cạnh.

Tiểu hoàng đế ưu thương, thân thủ sờ sờ hạ thân của mình... ướt.

Đây là lần thứ hai xuất hiện loại tình huống này .

Tiểu hoàng đế khinh thủ khinh cước (nhẹ tay nhẹ chân) hoạt động thân thể, đứng lên, xuống giường.

Chờ sau khi thay đổi y phục trở lại giường, nhất thời cũng ngủ không được.

Ánh trăng u tĩnh xuyên thấu qua cửa sổ mang đến ánh sáng nhàn nhạt mông lung, ánh lên khuôn mặt nghiêng nghiêng của hoàng thúc, hết như ánh trăng thanh nhã cao quý, xinh đẹp cực kỳ.

Tiểu hoàng đế kim lòng không được liền cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi hoàng thúc.

Hôn xong, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà xoay người ngủ.

Lại không hề phát giác, thân thể hoàng thúc sau khi hắn hôn xuống đã cứng người lại !

Di ngôn hoàng huynh vang ở bên tai: “Người thân cận hắn nhiều năm. . .đừng vì khuyết thiếu thân tình mà nháo ra một nghiệt duyên như Ngũ đệ. . . Làm đế vương, tuyệt đối không thể bị uy hiếp...”

Nghiệt duyên!

Nghiệt duyên! !

Đầu có hấn hiện tại hỗn loạn chỉ có hai từ này xoay quanh!

Vài ngày sau, trong lòng Vương gia đều sợ hãi khó an, lung tung phức tạp.

Ánh mắt nhìn tiểu hài tử, đều mang theo đề phòng cùng quan sát.

Lúc làm việc, tất nhiên cũng tìm mọi cách tránh né, lại phải tránh bị nghi ngờ.

Vì thế cường chế trấn định cùng tiểu hài tử ngủ đêm thứ hai, đêm thứ ba, cho đến đêm thứ tư lại bị tiểu hài tử đánh lén!

... Vương gia không tin cũng phải tin .

Tiểu hài tử đối hấn quả thật nổi lên một chút tâm tư sai lầm.

18. Chương 18: Phát Sinh 18

Ngự thư phòng, sau khi nói xong công sự, chỉ còn lại thức chất hai người.

Tiểu hoàng đế sốt ruột, thanh âm cũng bất giác lớn hơn: “Vì sao? !”

Vương gia bộ mặt lạnh lùng, quay đầu không nhìn tiểu hài tử: “Người hiện tại trưởng thành! Không phải nên ngủ một mình sao? !”

Tiểu hoàng đế sốt ruột: “Việc này cùng trưởng thành có cái quan hệ gì? ! Tối hôm qua, trước kia đều có thể cùng tiểu thức ngủ, vì sao đêm nay lại không thể? !”

Vương gia uẩn giận, quay sang hung hăng nhìn tiểu hài tử: “Câm miệng! Bộ dáng người tranh cãi ầm ĩ hiện tại còn ra cái gì nữa!”

Tiểu hoàng đế ánh mắt quật cường nhìn hoàng thúc: “...”

Nội tâm Vương gia bị bộ dạng của tiểu hài tử kích đến rối rắm, trên mặt lại lạnh lùng cười: “Người nói vì sao? Hảo, vậy ta hỏi người, người muốn cùng ta ngủ tới khi nào? ! Ngủ đến khi người đại hôn, ngủ đến khi người chết già sao? ! Tiêu Ngôn, người thân là Hoàng đế, hàng đêm còn muốn cùng thức thức của mình ngủ, người muốn bị người trong thiên hạ nhạo báng? !”

Tiểu hoàng đế sắc mặt khó coi: “Ta —— ”

Vương gia xua tay, lãnh khốc cắt ngang: “Cho dù người không sợ, ta cũng sợ! Ta không muốn vì người mà cũng bị thiên hạ nhạo báng, người hiểu không? !”

Tiểu hoàng đế mím môi, hai mắt trừng to: “...”

Biểu tình Vương gia đã có chút kịch liệt, lại cực lực áp chế, lời nói có hàm ý: “Ta dưỡng người, không phải để người bêu xấu Tiêu thị hoàng tộc chúng ta, nếu có một ngày người thực làm ra chuyện khiến người trong thiên hạ nhạo báng...”

Tiểu hoàng đế nói nhỏ: “Vậy người sẽ không để ý tới ta, phải không?”

Vương gia giật mình, chậm rãi gật đầu: “Đúng, nếu người dám... ta sẽ xem như mình từ trước tới nay chưa từng dưỡng người.”

Tiểu hoàng đế cúi đầu thấp hơn.

Tựa hồ chỉ là một cái chớp mắt, lại giống như đã qua thật lâu.

Tiểu hoàng đế ngẩng đầu, lệ quang rưng rưng nhìn hoàng thúc, thanh âm cũng rất bình tĩnh: “Tiểu thúc, người có phải cũng biết không?”

Vương gia hoảng sợ, hai mắt tròn to, trong đầu loạn thành một đoàn tương hồ: “Người nói cái gì? !”

Tiểu hoàng đế sắc mặt bình tĩnh hơn: “Tiểu thúc có phải biết... chuyện ta thích người không?”

Vương gia gương gao cười lạnh: “Người không phải vẫn luôn la hét thích ta sao, ta đây đương nhiên biết!”

Sau đó liền theo bậc thang nhanh chóng đi xuống! Chớ để vấn đề này dây dưa không rõ ! Quan hệ thúc chất bọn họ không thể bị nhiễm một chút tạp niệm nào!

Ánh mắt Tiểu hoàng đế ảm đạm: “Người biết rất rõ ràng không phải là loại thích kia!”

Vương gia sắc mặt khủng bố, gầm lên: “Câm miệng!”

Tiểu hoàng đế sắc bén nhìn hoàng thúc, rốt cục cũng nổi giận, trên mặt lộ vẻ bi thương vì không được chấp nhận: “Vì sao không thể? ! Vì sao ta lại không thể? ! Toàn bộ người trong thiên hạ đều có thể! Vì sao chỉ ta lại không thể!”

Ba ——

Vương gia một chữ hung hăng tát trên mặt Tiểu hoàng đế

Hết thấy thanh âm chột đình chỉ.

Vương gia sắc mặt khó coi, ngón tay run rẩy chỉ vào tiểu hài tử: “Người, hảo hảo tỉnh lại cho ta, nghĩ xem mình đã nói những gì. . .”

Tiểu hoàng đế ôm hai má đau rát của mình, nước mắt tích góp rất lâu đã rơi xuống..

19. Chương 19: Phát Sinh 19

Mọi thứ cứ như vậy thay đổi.

Tiểu hoàng đế cùng Vương gia trừ bỏ công sự ra cái gì cũng không nói.

Như thế qua hơn một tháng.

Vương gia mới vừa hạ triều, liền nổi giận đùng đùng vọt tới ngự thư phòng: “Người có ý gì?”

Tiểu hoàng đế vẫy lui hạ nhân, mặt không chút thay đổi: “Chính là ý buổi sáng, để hoàng thúc người đến Trừ quận trị thủy.”

Vương gia mặt lạnh mỉm cười: “Bệ hạ, người cũng biết thần gần đây đang bị bọn người kia làm bận đến sứt đầu mẻ trán, loại thời điểm này người lại bảo thần đi Trừ quận? ! Đây không phải là đem thần đẩy xuống huyên nhai sao? !”

Tiểu hoàng đế mặt không chút thay đổi: “Vậy chuyện tiểu thúc người sai cung nhân đem nữ tử đưa lên giường của trẫm không phải là muốn đem tâm ý của trẫm đẩy xuống huyên nhai sao... Không, có lẽ đã thành công bị người đẩy xuống huyên nhai a.”

Vương gia nhíu mày, áy náy xấu hổ phần nộ thống khổ hết thấy biến ảo thành ánh mắt phức tạp, không nói: “...”

Tiểu hoàng đế sắc mặt trầm tĩnh: “... Cho nên trẫm hiện tại không muốn nhìn thấy hoàng thúc người , vừa vặn lũ lụt ở Trừ quận cần người chủ trì, hoàng thúc người đi không phải vừa đúng lúc sao?”

Vương gia nhìn tiểu hoàng đế, trong mắt toàn là không thể tin.

Đứa nhỏ dưới một tình cảnh hần không biết đã lặng yên biến hóa , nhưng hần lại chưa từng chú ý.

Thế cho nên bỗng nhiên trút đi lớp mặt nạ nhu thuận kia đã khiến hắn không thể tin được.

Có một loại cảm giác bị hung hăng phản bội.

Liên hiểu được hắn đấu tranh trong quyền lực chính trị như thế nào cũng là vô dụng, Hoàng đế không đứng ở phía hắn, hắn cũng đã đánh mất lợi thế cơ bản nhất của mình.

Lặng im giằng co khoảng một chén trà nhỏ.

Vương gia thu liễm biểu tình phức tạp trên mặt, chậm rãi nói: "... Hảo, nếu bệ hạ có ý như thế... Thần tuân chỉ."

Tiểu hoàng đế lúc này mới dám nhìn gương mặt hoàng thúc, mím môi, khó nén lưu luyến: "Tiểu thúc có phải hận ta hay không?"

Vương gia cúi đầu: "Không dám."

Tiểu hoàng đế khó chịu, ngữ điệu khó được nhẹ nhàng: "Tiểu thúc, người hận ta, ta cũng phải làm như vậy... Bởi vì ta thích người, nhưng người lại không muốn, cho nên chỉ có thể cầu người cho ta một chút thời gian, để ta cường đại hơn một chút, để ta không thích người như vậy nữa là được rồi."

Vương gia nghe xong lời này, chỉ cảm thấy trong lòng thật sự khó chịu. Cảm giác kích động làm cho ngón tay giấu trong ống tay áo cũng phát run.

Tiểu hoàng đế chậm rãi đi xuống tháp: "Kỳ thật một tháng này A Ngôn cũng hảo hảo mà suy nghĩ rất nhiều, ta biết là ta tùy hứng, không nên đối tiểu thúc sinh ra loại tình cảm như vậy, chính là không có biện pháp, A Ngôn đăng cơ tới nay cũng chỉ có tiểu thúc làm bạn bên người ta, tuy rằng trên mặt có điểm hung, nhưng quan tâm người cho ta không phải ít..." Nói tới đây, Tiểu hoàng đế khẽ cười: "Ta muốn ngủ sớm, người cũng liên cùng ta ngủ, nhưng ta biết người vẫn thường trộm thức dậy để tiếp tục phê tấu chương... Ta làm việc không biết suy nghĩ, thói liên (vòng chân) nan giải (khó mở đeo lên chân người, khả năng vẫn không gọi người đến mở, kỳ thật là sợ ta thương tâm... Đến khi người bảo ta giảm bớt, tuy rằng trên mặt đối với ta tìm mọi cách hà khắc, nhưng chỉ cần giả trang đáng thương, người tổng vẫn sẽ để ta ăn nhiều hơn một chút..."

Tiểu thúc như vậy, hắn đã thích ngay lập tức.

Vương gia nhắm mắt, đau lòng khó nhẫn.

Hắn thật sự không biết đã sai ở đâu, hiện giờ bị tiểu hài tử nói như vậy, dường như tất cả đều là sai lầm.

Hồi lâu.

Vương gia thu liễm tâm tình bị thương, khi cảm quan khôi phục, phát hiện tay của mình đã bị tiểu hài tử nắm lấy.

Vương gia trợn mắt, hoảng sợ nhìn tiểu hài tử quỳ một gối bên cạnh mình, hai tay nắm tay của mình: "Người đây là bộ dáng gì!"

Tiểu hoàng đế đầu cũng chưa nâng, ngữ khí rầu rĩ khẽ gọi: "Tiểu thúc..."

Vương gia cường trang uẩn giận: "Đứng lên! Người cho rằng nói mấy lời kia có thể thay đổi cái gì!"

Tiểu hoàng đế lắc đầu, vùi đầu vào vạt áo bên hông hoàng thúc: "Ta biết cái gì cũng không thể thay đổi. . Chỉ cầu tiểu thúc tới Trừ quân rồi, phải hảo hảo chiếu cố thân thể của mình, bởi vì, sẽ có người ở Hoàng đô tưởng niệm người."

Nói xong, tựa hồ lại sợ bị hoàng thúc hiểu lầm, Tiểu hoàng đế ngẩng đầu, cười đến so với khóc còn khó coi hơn, bổ sung thêm: "Là tưởng niệm người thân. . . Chờ khi tiểu thúc trở về, A Ngôn sẽ lại là đứa cháu mà người muốn nhìn thấy. . . sẽ chỉ là cháu của người. . ."

20. Chương 20: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển

Nhất

Bên bờ sông Vân Thành, gió thổi qua ngọn đèn hiu hắt, hiện lên thân ảnh một người ngồi trên lầu, dựa bên lan can đón gió.

Thanh niên tùy ý ngồi dựa vào lan can, ngửa đầu nhìn sao sáng điểm trên bầu trời.

Thẳng đến khi dư quang nơi khóe mắt nhìn thấy một thân ảnh tiến vào sương phòng mới chợt nở nụ cười.

Trong trà lầu.

Thanh niên kéo liêm mặc đi vào, trên mặt cười đến vạn phần xán lạn, cung kính thở dài: “Thảo dân tham kiến Cửu vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Vương gia tay cầm chiết phiến, mặt lạnh: “Tạ công tử, không cần nhiều lời trước mặt bốn vương, người nên biết mục đích của bốn vương.”

Thanh niên nhiệt tình châm trà: “Đương nhiên đương nhiên, Thính Phong Lâu của ta không tin tức nào không tra được, nhưng tin tức Vương gia cần lần này có chút lớn.”

Vương gia mặt lạnh: “Giá quá ít sao, người cứ việc ra giá, chỉ cần người nói cho bốn vương biết chủ nhân phía sau màn của Thính Phong Lâu là ai.”

Điểm tin tức ấy hần bức thiết muốn biết.

Từ bốn năm trước rời khỏi Hoàng đô, hần chưa từng gặp qua Tiêu Ngôn.

Sau khi trị thủy xong đã nhận được một chiếu thư, Tiêu Ngôn đem hần lưu lại Trừ quận, không có ý chỉ của Hoàng đế thì không được quay về Hoàng đô làm phong vương nhân tản.

Từ đó về sau, hần không còn nghe được tin tức trực tiếp gì về Hoàng đế .

Mặc dù có một vài chuyện sau khi trần ai lạc định (qua nơi phong trần) mới có thể biết được, nhưng đều là tin tức nghe từ quan phương (quan viên).

Hần dùng hai năm để quên đi tên tiểu tử ngốc luôn gây phiền muộn ỉn.

Bởi vì, năm thứ ba, Bích Nguyệt gia nhập loạn chiến của Kỳ Tây chư quốc, người đầu tiên cần thu phục, chính là kẻ mưu toan khiêu chiến quyền uy của Bích Nguyệt – Trường Chiêu.

Bích Nguyệt dùng năm mươi vạn thiết kỵ, phân ba đường Tây tiến.

Vương gia lúc này mới có cơ hội rời khỏi Trừ quận, lĩnh ba vạn thiết kỵ quân hạt nam lộ phía sau chiến trường, thực chiến rất thừa thớt, chỉ phụ trách hậu cần.

Không cần chinh chiến. (chém >.<>)

Hiện tại mọi người đều biết hần là Vương gia cùng Hoàng đế bất hòa. Cứ nói việc hần từng vất vả phụ tá Hoàng đế tám năm, hiện tại lĩnh binh so với Thất ca còn ít hơn. Thêm nữa, hiện tại hần mặc cho chủ soái nam lộ là Cố Thường Thịnh điều khiển.

Nhưng cũng không sao.

Hần hiện tại chỉ muốn tái tận mắt nhìn thấy tiểu hài tử kia.

Xem hần trưởng thành ra sao. Nhân cách như thế nào .

Lúc trước tiểu hài tử nói sẽ triệt tiêu tâm tư kia với mình, mấy năm nay không biết hần đã trải qua cái gì, vì sao bây giờ còn không chịu gặp lại mình . . Hần đối với mình vô tình như vậy, hần sẽ không còn thích mình đi?

Được rồi, hần thừa nhận, từ khi rời Hoàng đô, hần mỗi ngày đều đã nhớ tới tiểu hài tử.

Chính là tiểu hài tử đã không còn để hần tùy ý tiếp cận.

Cho nên hắn cần cố gắng tìm một con đường.

Thanh niên cười như xuân phong ấm áp: “Vương gia xin suy nghĩ kĩ, thật sự không phải là cái giá bình thường có thể trả, thảo dân cảm thấy Vương gia vẫn nên buông tha đi.”

Vương gia nghiêm mặt mà nhìn: “Người cứ ra giá.”

Thanh niên một bộ chân thành mà đánh giá Vương gia, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Hay là thôi đi?”

Vương gia lạnh giọng: “Ra giá!”

Thanh niên trầm ngâm thật lâu, mới cười nhìn Vương gia: “Nếu như thế, vậy Vương gia liền bồi thảo dân. . . một đêm đêm xuân được không?”

Vương gia sắc mặt tức thì trở nên khó coi, tựa như trời đông giá rét: “Cái gì?!”

Thanh niên cười như mùa xuân tháng ba: “Đây là giá của thảo dân.”

Vương gia tức giận xanh cả mặt, chiết phiến bị hung hăng nắm trong tay: “Người là ai! Dám trêu chọc bổn vương! Mặc kệ chủ nhân phía sau màn của người là ai, cũng chưa chắc dám như thế!”

Thanh niên rút bả vai, bộ dáng như làm sai chuyện gì, sợ hãi hé mắt nhìn Vương gia, than thở: “Cho nên ta mới nói hay là thôi đi, biết chắc người sẽ không đáp ứng.”

Vương gia hựt hơi. Nhìn chằm chằm thanh niên.

Lại bỗng nhiên bị thần thái của thanh niên làm cho trở mắt.

Cảm giác quen thuộc như thế. . . Mi mục tuần lãng này tựa như đã từng quen biết .

Nhưng hắn quả thật không biết người này.

Nhị

Quân doanh, trong doanh trường.

Thuộc hạ thông bẩm, nói rằng thanh niên ra kế sách trở Cù Châu thắng trận đã đến.

Vương gia hai mắt không rời bản đồ: “Để hắn tiến vào.”

Thanh niên kéo rèm đi vào, cung kính hành lễ: “Thảo dân Tạ Ngọc tham kiến Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Vương gia thoáng nhìn qua thân ảnh thon dài vừa tiến vào, đợi xoay người nhìn rõ đối phương, sắc mặt lập tức trầm xuống: “Tại sao lại là người?”

Thanh niên cười nhún nhún vai: “Ổ Thính Phong Lâu hành sự bất lực, bị chủ thượng khai trừ.”

Vương gia hừ lạnh, hiển nhiên không tin lời thanh niên nói.

Thanh niên tiếp tục cười: “Cho nên ta có thể đến nương tựa Vương gia được không?”

Vương gia lãnh mắt nhìn thanh niên cảnh cáo: “Nói thật.”

Ánh mắt thanh niên có chút khó khăn, do dự: “Được rồi. . . Kỳ thật là ta nhớ Vương gia.”

Vương gia sắc mặt không tốt: “Bổn vương trước phải bảo người cắt đầu lưỡi của người.”

Thanh niên một bộ ủy khuất: “Ta nói thật người lại không tin, người sao lại đối với ta như vậy a. . .”

Vương gia lại sinh khí rồi. Người này sao lại luôn lộ ra biểu tình như thế a!

Nhưng hắn có sinh khí cũng đành bất đắc dĩ, sau lưng người này hắn đang nghe người sai khiến, tự đưa mình đến cửa không có khả năng là vô mục đích.

Chỉ sợ muốn diệt người này, cũng phải suy nghĩ đến kẻ ở phía sau hắn trước.

Vương gia sắc mặt không tốt: “Người cứ đi theo nhị vị quân sư Vệ Lưu. Sau này có chuyện gì thì tính sao. Lui ra đi.”

Thanh niên nhú mày: “A, vậy là xong?”

Ánh mắt Vương gia lãnh liệt bắn qua, rõ ràng là không muốn nhìn người nào đó nữa: “. . .”

Thanh niên không tiền đồ mà sợ hãi: “Được rồi, ta đây liền lui ra. . . Người không cần giận. . .”

21. Chương 21: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiền Triển

Tam

Ban đêm, doanh trường đốt lửa.

Vương gia rời xa mọi người một mình tĩnh tọa trước ánh lửa, thù mâu xuất thần.

Thanh niên lặng lẽ ngồi ở bên cạnh hắn, nghiêng đầu thác má, dùng ánh mắt miêu tả mi mục tuyệt mỹ của Vương gia.

Vương gia đột nhiên hoàn hồn, nhú mày: “Người làm gì đó?”

Thanh niên tươi cười xán lạn: “Nhìn người.”

Vương gia nhú mày thấp giọng: “Tránh ra.”

Thanh niên ngược lại xê dịch ngồi gần chỗ Vương gia hơn: “Không cần, người cũng có thể nhìn ta, bộ dạng của ta cũng không tồi đi.”

Vương gia lạnh lùng: “Người thì có gì đẹp, tránh ra, đừng ở đây quấy rối ta.”

Thanh niên than thở: “Ta không mấy khi nhìn thấy tâm tình người tốt. . . Người luôn táo bạo như vậy sao?”

Vương gia quay đầu, trợn mắt nhìn.

Rồi lại trong chớp mắt nhìn thấy thanh niên, thân thể vô thức cứng đờ.

Thanh niên lúc này vẫn nghiêng đầu nhìn Vương gia, hai tay đặt trên đầu đối chống má khiến da hai bên đùn lên, gương mặt thịt thị, hàng mi thon dài, ánh mắt liễm diễm. . .

Rất quen thuộc.

Tựa như bộ dáng luôn luôn quanh quẩn trong đầu, bộ dáng của tiểu hài tử kia.

Đặc biệt là mi mục kia, nếu quan sát thật kỹ có lẽ sẽ thấy được chút ít bóng dáng của hoàng huynh.

Vương gia ngốc lăng: “Người, nhú mày một cái đi.”

Thanh niên nhú mày: “Vì cái gì?”

Mày kiếm nhăn lại, vẫn có chút tư vị đường hoàng của thiếu niên vô tư vô lự.

. . . Không giống.

Vương gia trong lòng thở dài, cảm thấy bản thân bệnh cũ tái phát.

Nhìn thấy thanh niên cùng tuổi với tiểu hài tử, ở trong lòng sẽ bất giác đem hình dạng của tiểu hài tử ra so sánh.

Bất quá lần này lấy Tạ Ngọc ra so sánh, cũng không biết nguyên nhân...

Bởi vì Vương gia thủy chung cho rằng, y theo tính tình của tiểu hài tử, không có hắn ở bên người quản giáo nhất định sẽ ăn thả cửa.

Hiện tại cũng không biết bộ dáng đã phúc hậu đến như thế nào rồi.

Củi lửa bị thiêu đốt vang lên tiếng lách tách.

Ngón tay thon dài của thanh niên quơ quơ trước mặt Vương gia: “Người lại thất thần .”

Vương gia thu hồi ánh mắt, không nói: “. . .”

Thanh niên thăm dò hỏi: “Tưởng niệm người trong lòng sao?”

Vương gia lạnh lùng liếc mắt, không nói: “. . .”

Thanh niên bị cảnh cáo, phần nộ: “Người biết a, dù sao hôm nay cũng là Hạ dạ tiết, không biết bao nhiêu thanh niên nam nữ sẽ trong đêm nay người hữu tình sẽ thành thân thuộc a, chúng ta là nam nhân độc thân trên chiến trường, tưởng niệm người trong lòng cũng là bình thường nha.”

Vương gia chọn mi: “Hôm nay là Hạ dạ tiết?”

Thanh niên gật đầu: “Ân.”

Trong đầu Vương gia bỗng vang lên thanh âm khản cổ của tiểu hài tử.

“Tiểu thúc, hôm nay là Hạ dạ tiết, người mang A Ngôn ra cung đi dạo đi?”

“Ngày hội của thanh niên nam nữ nhân gian, người muốn vào giúp vui cũng phải thêm bảy tám năm nữa.”

Với niên kỷ (tuổi) hiện tại của tiểu hài tử, đừng nói là đang ở trên đường lớn của Hoàng đô tung tăng đi?

Không hiểu sao trong lòng lại là một hồi phức tạp.

Thanh niên bỗng nhiên đưa tay nâng cằm Vương gia, có chút sinh khí: “Lại thất thần?”

Vương gia kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn trấn định mà thùy mâu, tầm mắt nhìn thoáng qua bàn tay thanh niên: “Buông tay!”

Thanh niên quát cường: “Không buông, trừ phi người nói người đang suy nghĩ gì.”

Vương gia tức giận, hấn nghị gì, dựa vào đâu mà phải nói cho người này!

Không nói một lời liền vùng quyền đánh vào bụng thanh niên.

Nhìn tên kia ôm bụng ủy khuất nhìn mình, Vương gia hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

22. Chương 22: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiền Triễn

Tứ

Qua mấy ngày.

Nửa đêm, trong tấm trướng.

Thân ảnh thanh niên lặng yên đứng bên giường Vương gia, khẽ gọi: “Vương gia? . . . Vương gia? . . .”

Vương gia mơ mơ màng màng bản mở mắt, tầm mắt u ám, bởi bị phát sốt nên nhất thời nghe không rõ lời người bên cạnh, chỉ cảm thấy tay bị người nào đó cầm lấy, ôn nhu vuốt ve. Xúc cảm ấm áp dường như gọi lên một loại tình cảm nhu hòa.

Vương gia đầu óc loạn, nhìn không được liền cúi đầu gọi ra cái tên vẫn luôn ghi nhớ trong lòng: “. . . A Ngôn. . .”

Thanh niên toàn thân cứng đờ, không biết nên mở miệng như thế nào, lại phát hiện tay của mình bị người nọ phản sức cầm chặt.

Vương gia vẫn mơ hồ, thấp giọng: “A Ngôn, người lại vào mộng não loạn. . . Bất quá hôm nay thúc bị bệnh. . .”

Thanh niên lúc này mới hiểu được tình huống, nhin không được đưa tay, ở trong bóng đêm vuốt ve cái trán của hoàng thúc, thay hẳn lấy xuống vài sợi tóc thấm ướt dính trên đó: “Ai bảo người ngày mưa còn chạy loạn.”

Vương gia không chút để ý đáp lại: “. . . Ân. . .”

Thanh niên cười: “Tiểu thúc, người lúc ốm có vẻ thật dịu ngoan, kỳ thật người căn bản không nghe ta nói gì đi, bằng không khẳng định sẽ nhảy dựng lên đẩy ta ra.”

Vương gia mơ hồ đáp: “. . . Ân. . .”

Thanh niên cười đến bất đắc dĩ, khinh thủ khinh cước cởi ngoại sam, xốc chân lên, xoay người lên giường, ngủ khì nhẹ nhàng: “Tiểu thúc, để A Ngôn lên giường bồi người ngủ được không?”

Vương gia mơ hồ đáp: “. . . Ân. . .”

Thanh niên đem Vương gia ôn nhu ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn hôn lên thái dương Vương gia: “Tiểu thúc, để A Ngôn hôn người được kko?”

Vương gia khẽ gật gật đầu, ở trong lòng thanh niên tìm nơi thoải mái mà nằm, đáp: “. . . Ân. . .”

Thanh niên tuy biết hoàng thúc vẫn chưa nghe rõ, nhưng trong lòng vẫn là một trận mừng rỡ như điên: “Vậy. . . Tiểu thúc, để A Ngôn ôm người được không?”

Vương gia không nói.

Thanh niên vì thở dài, ngủ khì đáng thương: “Ta quả nhiên vẫn là vọng tưởng.”

Vương gia mơ hồ chỉ nghe thấy thanh âm đứa cháu kia đáng thương cầu xin, trong tiềm thức tựa như cảm thấy tiểu hài tử lại tỏ vẻ đáng thương hề hề mà cầu xin mình cái gì đó, cảm giác quen thuộc khiến trong lòng Vương gia một trận co rút, vội nắm chặt cánh tay thanh niên thì thầm: “... A Ngôn, người không cần đi, thúc đáp ứng người. . . Cái gì cũng đáp ứng người...”

Thanh niên trong bóng đêm loạn thần mỉm cười.

Ôn nhu mà âu yếm hôn lên cái trán của hoàng thúc, thái dương, hai má, bên môi.

Sau đó nhẹ nhàng cắn xé, mở ra hai hàm răng, môi lưỡi giao triền.

Thóa dịch hòa vào nhau, tựa như hợp làm một.

Nhưng nhiệt liệt dây dưa của thanh niên lại khiến Vương gia cảm thấy thẹn thùng bối rối.

“Ngô... Ân...”

Vương gia nhin không được bắt đầu đẩy ra thân thể thanh niên đang áp phía trên mình, trong mờ hồ chỉ cảm thấy quá nặng, hẳn muốn hé miệng hô hấp nhưng lại bị bờ môi mềm mại ngăn lại, khí thở ra vừa nóng vừa loạn, làm người ta hít thở không thông.

Hồi lâu.

Thanh niên mới thấp thỏm gấp buông môi của Vương gia, dùng hai má cọ xát sườn mặt hoàng thúc, mê luyến khẽ gọi: “Tiểu thúc...”

Thần trí Vương gia lúc này mới có chút thanh tỉnh, kinh hoảng kháng cự: “...Không được.”

Thanh niên bắt lấy cánh tay đang kháng cự của thanh niên, biến thành mười ngón nhanh giao triền, lại liếm hôn trên cổ đối phương, ngữ điệu ủy khuất: “Tiểu thúc, đừng cự tuyệt A Ngôn, A Ngôn thực thích người, thích đến tim cũng sắp vỡ...”

Vương gia chịu không nổi công kích của hẳn, bị chính cháu của mình hôn khiến hẳn muốn chạy trốn, chỉ bối rối lắc đầu: “Không, không được.”

“Chính là tiểu thúc...” Thanh niên chế trụ đầu Vương gia.

Vương gia mờ mịt đối diện với ánh mắt thanh niên trong đêm tối, tràn ngập các loại tình tự, lại vô cùng kiên định.

Ngũ khí thanh niên thống khổ: “Ta yêu ngươi. Yêu hơn bất cứ ai trên đời này. Ta trong mắt thế nhân là kẻ loạn luân cũng không sao cả, chỉ cần ngươi có thể ở bên cạnh, cùng ta qua một đời! Sau khi chết dù có đày xuống mười tám tầng địa ngục ta cũng cam nguyện!”

Vương gia bị dọa, nhìn vào mắt thanh niên, tựa như hãm sâu trong vũng bùn, chỉ phải nghiêng đầu tránh đi tầm mắt kia, run giọng: “Ngươi. . . không cần làm khó ta...”

Thanh niên hôn lên cổ Vương gia, thấp giọng: “Đúng vậy, ngươi không nên bức điên ta.”

Vương gia không nói.

Chỉ chậm rãi nhắm mắt, tuấn mi gắt gao nhắm lại, mí mắt run đến lợi hại.

23. Chương 23: Phiền Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiền Triển

Ngũ

Ngày kế, Vương gia từ trong giấc mộng tỉnh lại, chỉ cảm thấy phía sau nóng hổi, cả thân hình hư nhuyễn.

Ánh sáng ban ngày chiếu vào, không hiểu sao lại cảm thấy thực chói mắt. .

Sau đó, mới giật mình nhớ tới giấc mộng hoang đường đêm qua.

Trong bóng đêm, thanh niên giải trừ y phục của hắn, hôn lên cổ, trước ngực, thắt lưng, bên sườn của Vương gia...

Cuồng nhiệt vội vàng, rồi lại ôn nhu quyến luyến. .

Nụ hôn ấm áp khiến tim Vương gia đập loạn.

Chỉ cảm thấy mỗi chỗ thanh niên hôn vào đều truyền đến một trận run rẩy .

Da thịt được thanh niên chạm qua đều trở nên càng lúc càng nóng .

Da thịt thân cận, chính là dày vò tận xương .

Toàn thân Vương gia đều ở dưới thân thanh niên tinh tế run rẩy, chau mày , thống khổ tựa như ở nơi nước sôi lửa bỏng.

Thanh niên từ trong bóng đêm nhìn sườn mặt thống khổ của hoàng thúc, khó khăn lắm mới thanh tỉnh được một chút.

Thật cẩn thận đem dã thú đã ngủ đông trong lòng mình từng chút một bắt giam trở lại.

Vẫn không thể quá gấp gáp.

Cho dù hắn là hoàng đế, cho dù hắn có hàng ngàn hàng vạn biện pháp khiến người khác ở bên cạnh.

Nhưng chỉ cần tiểu thúc không muốn, vậy hắn liền không đành lòng.

Người hắn yêu hơn cả sinh mạng này sao có thể ngoan tâm khiến y tổn thương mấy may.

Nhưng hiện tại bảo hắn xem như không có chuyện gì mà rời đi, hắn lại có chút không cam lòng.

Vì thế thanh niên suy tư một lát, liền tiếp tục hành động tựa như binh sĩ dưới chiến trận.

Ôn nhu mà không mất cường ngạnh mở ra hai chân thon dài của Vương gia

Vương gia cảm thấy đến bất an, giương mắt mờ mịt nhìn về phía hạ thân của mình, chỉ nhìn thấy một thân ảnh hơi cúi thấp đầu.

Chỉ trong chớp mắt, cho dù trong bóng đêm, Vương gia cũng biết hắn và thanh niên đang đối diện nhau.

Sau đó cứ trơ mắt mà nhìn thanh niên cúi đầu hôn lên bắp đùi trong của hắn.

Vương gia bắt đầu khó chịu mà kháng cự, hai tay nắm chặt áo ngủ bằng gấm dưới thân, muốn đào thoát, lại đối lấy kích thích lớn hơn nữa ——

Thanh niên một hơi ngậm vào phân thân hơi ngẩng đầu của Vương gia.

Ấm áp ẩm ướt vây quanh khiến Vương gia hồng mắt, ngay cả ngón chân cũng co lại.

Đầu lưỡi linh hoạt dây dưa khiến Vương gia phát điên, nhin không được đưa tay bắt lấy tóc thanh niên.

“Dừng, dừng lại...” .

Vương gia theo bản năng quát lớn.

Cực lực muốn đào thoát, hai chân kháng cự, lại bị thanh niên bắt lấy mắt cá chân.

Một tiếng chuông nhẹ nhàng truyền đến.

Quả thực khiến Vương gia như bị sét đánh.

Thanh niên khoái trá cười nhẹ: “Tiểu thúc người quả nhiên vẫn còn mang theo vòng đeo chân bình an ta đưa cho người.” .

Vương gia hốt hển, bối rối, luống cuống: “Câm, câm miệng...” .

Thanh niên cười nhẹ: “... Tuân mệnh.”

Vương gia khê ngâm một tiếng, hai tay cực lực muốn đẩy ra thanh niên đang vùi đầu vào hạ phúc của mình.

Thực tế chỉ là vô lực nắm lấy một ít tóc của thanh niên.

Dây buộc tóc bị kéo rơi, mái tóc đen thật dài của thanh niên rơi xuống, tản ra xung quanh bụng cùng đùi trong của Vương gia.

Mang đến vô tận khoái cảm cùng tra tấn. .

Vương gia một thân mồ hôi lạnh thấm đẫm, cánh trong mơ tiếp theo như thế nào, hắn căn bản không có dũng khí hồi tưởng .

Mình tại sao lại mơ một giấc mộng như vậy...

Mình sao có thể mơ một giấc mộng như vậy...

Vương gia cảm thấy nội tâm quay cuồng, dày vò, bối rối cùng luống cuống, hai tay vô thức nắm chặt

Hồi lâu.

Vương gia hình như phát giác gì đó, tay phải chậm rãi từ trong chăn rút ra, chỉ thấy trong tay mình, cầm lấy một đoạn dây buộc tóc màu ngân bạch.

Vương gia chấn động đến tận cùng, ngược lại mặt không chút thay đổi : “Người đâu.”

Vệ binh bên ngoài lập tức hô: “Có.” .

Vương gia lạnh giọng: “Thỉnh Tà công tử tới đây cho bốn vương.” .

Vệ binh tuân lệnh.

Nhưng một lúc sau lại nghe báo Tà công tử để lại một phong thư, người đã sớm không thấy .

Vương gia mặt lạnh như băng, cánh tay nắm chặt đoạn dây buộc tóc, nghiêng răng nghiêng lợi: “Hồn tiểu tử, người khi thúc quá đáng.” (khi ở đây là khi dễ~)

24. Chương 24: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiên Triển

Lục

Qua hơn một tháng...

Hoàng đế xuất chinh, tự thân tới chiến trận.

Tất Châu .

Vương gia phong trần mệt mỏi từ Vũ Châu lân cận chạy tới, vẻ mặt đầy giận dữ, kéo lên trưởng liêm đã thấy chư vị tướng quân giật mình nhìn qua, đúng lúc thu liễm biểu tình, quỳ xuống hành lễ: “Thần Tiêu Minh, tham kiến bệ hạ.” .

Hoàng đế mỉm cười đến gần, đưa tay nâng hoàng thúc dậy: “Cửu hoàng thúc mau mau đứng lên, ta và người thúc cháu nhiều năm không gặp, để cho cháu người hảo hảo nhìn xem nào.”

Vương gia ngoài cười nhưng trong không cười vô hình đem tay Hoàng đế ngăn lại: “Bệ hạ, chính sự quan trọng hơn, ôn chuyện cứ để ngày sau.”

Hoàng đế cười cười: “Chúng ta tiếp tục thảo luận vấn đề vừa rồi đi, Cửu hoàng thúc cũng đến đây cùng nhau tham tường a.”

Một lúc lâu sau, mọi người thối lui, trong trường chỉ còn thúc cháu hai người. .

Vương gia lạnh mặt: “Người thân là một Hoàng đế sao có thể tùy tiện chạy đến chiến trường? ! Cho rằng nơi này là trò đùa sao!”

.

Hoàng đế ý cười đọng đầy trong đáy mắt, giật nhẹ ống tay áo hoàng thúc: “Bởi vì ta nhớ người.” .

Vương gia trợn mắt thoáng nhìn, thấp giọng: “Tay!” .

Hoàng đế ủy khuất buông thủ: “Tiểu thúc đúng là càng lúc càng hung với ta .”

Vương gia cười lạnh: “Đừng hòng làm nũng để chuyển đề tài, ta mặc kệ người muốn làm gì, nhưng tự mình chạy đến chiến trường thật sự rất hoang đường. Người là Hoàng đế, thân hệ Bích Nguyệt, tại sao có thể tùy tiện lấy an nguy của mình ra đùa? ! Bích Nguyệt chúng ta cũng không phải thiếu binh thiếu tướng, cần người tự thân xuất chinh làm gì? ! Vương chân vương tay sao? ! ...” .

Hoàng đế mắt thấy tiểu thúc có tư thế rắn dầy không ngừng, lớn mật tiến lên ôm lấy tiểu thúc: “Tiểu thúc, đừng dạy ta.”

Vương gia toàn thân cứng đờ, lập tức bắt đầu phản kháng, phần nộ: “Buông tay!” .

Hoàng đế lại ngoan ngoãn buông tay, ủy khuất: “Ta chỉ muốn để người dừng lại thôi, chiều này quả nhiên dùng rất tốt.”

Vương gia sợ thanh niên nhắc tới chuyện đêm đó, vội vàng mắng: “Câm miệng.”

Hoàng đế ủy khuất nhìn hoàng thúc: “...” .

Vương gia nỏ qua ánh mắt thanh niên, vẻ mặt nghiêm túc: “Bất kể như thế nào, người mau chóng hồi cung cho ta! Có tính toán gì cũng không được tự mình mạo hiểm!”

Hoàng đế ngoan ngoãn gật đầu, rất sung sướng: “Tiểu thúc người thực quan tâm ta?” .

Vương gia nguy hiểm híp mắt: “...” .

Hoàng đế sung sướng tự nói: “Ân, ta chỉ biết tiểu thúc vẫn thực quan tâm của ta... Tiểu thúc yên tâm, A Ngôn sẽ chú ý an nguy của mình, quyết không khiến tiểu thúc lo lắng, càng không để tiểu thúc khổ sở.”

Vương gia phần nộ lại vô lực, hung hăng quay đầu nhìn thanh niên: “Người xem lời nói của ta đều như gió thoảng qua tai phải không? !”

Hoàng đế đưa tay kéo tay Vương gia, Vương gia kinh hoảng muốn tránh né lại bị bắt càng nhanh.

Hoàng đế thùy mâu chống lại ánh mắt hoàng thúc, ôn nhu cười yếu ớt: “Tiểu thúc, tin A Ngôn một lần được không? A Ngôn giăng lưới nhiều năm, tất nhiên cũng muốn tự mình thu lưới.”

Vương gia ần ần sớm có dự cảm, đáng tiếc vô lực, cau mày: “Chỉ sợ người vọng tự thác đại(qua tự cao), chỉ vì cái trước mắt.”

.

Hoàng đế mỉm cười: “Vậy tiểu thúc đứng bên ngoài xem là được rồi.” .

25. Chương 25: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiền Triển

Thất

Tháng bảy.

Mây đen áp thành, mưa to tầm tã.

Vừa mới chấm dứt đại chiến.

Một khắc thành bị hạ, áp lực bên trong khiến người hít thở không thông.

Vương gia mang theo kỵ binh từ bên ngoài chạy về, dưới cơn mưa to gấp gấp xuống ngựa, thiếu chút nữa té ngã, chặt vật vụn phần, lại bất chấp nhiều hơn nữa, vội vàng đi vào phủ đệ tốt nhất trong thành.

Một khắc hẳn nghe được Tiêu Ngôn bị trúng tiễn, đại não chột trống rỗng.

Mà khi tiến vào phòng, nhìn thấy thanh niên lẳng lặng nằm im giữa đám người đang quỳ, tiễn vĩ (đuôi mũi tên) còn cắm trên ngực, chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, trái tim như ngừng đập!

Vương gia lao đảo chạy vội đến trước giường, thanh âm run rẩy: “A Ngôn? ! A Ngôn? !” .

Hoàng đế sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng, một khắc nhìn thấy người tới liền hiện ra tia cười nhợt nhạt: “Tiểu thúc...”

Vương gia đưa tay run rẩy vuốt ve hai má của thanh niên, lau đi mồ hôi trên trán, mày nhăn lại, ngữ khí cực độ phẫn nộ: “Là người nói sẽ không để thúc lo lắng! Nhưng hiện tại biến thành như vậy lại tính cái gì? ! Há? ! Đem mình biến thành như vậy thì tính sao hả —— ”

Người bên ngoài tiến lên kéo ra: “Vương gia, ngài bình tĩnh! Không thể đối với đệ hạ như thế!” .

Vương gia quay đầu ngoan trừng: “Cút ngay!” .

Tướng quân lạnh giọng: “Vương gia! Nếu ngài còn như vậy chớ trách bọn thần vô lễ!”

Nói xong, vài vị tướng quân đã tiến lên kéo Vương gia ra, lại bị Hoàng đế chậm rãi lên tiếng ngăn lại.

Vương gia quay về ngồi chồm hồm bên giường, gắt gao cầm lấy tay thanh niên, quay đầu rít gào: “Thái y đâu? ! Sao cứ để đệ hạ nằm như vậy? !”

Thái y giữa một đám người quỳ xuống: “Mũi tên vốn có thể rút ra, chính là vị trí rất gần tim. . . Đệ hạ tạm thời không cho...”

Vị trí rất gần tim, rút ra là mạo hiểm tới mức nào cũng có thể nghĩ.

Hoàng đế không cho, ai cũng biết để vương chính là công đạo.

Ai cũng biết đạo lý này .

Nhưng áp lực vẫn khiến người khó chịu.

Quỳ xuống đất mọi người, một mảnh yên lặng. .

Thanh niên khẽ siết chặt lấy tay hoàng thúc, than nhẹ: “Tiểu thúc...” .

Vương gia được gọi tan nát cõi lòng, vội vàng cúi người thấp xuống, nói năng lộn xộn: “Không cần nói, người cứ yên tâm rút tiền, cái gì cũng đừng nghĩ, được không? Yên tâm, người quý vì thiên tử, nhận hết thiên sủng, sẽ không có việc gì!” .

Thanh niên nhú mày, vô tận nan xá (nan xá = khó xử), thấp giọng: “Chính là. . . Tiểu thúc... Ta thích người... Thích đến tâm cũng sắp nát ...”

Vương gia nghe được lời này, chỉ cảm thấy thứ gì đó đã được cực lực áp chế lại vỡ ra, tuôn trào: “Được được, tiểu thúc đã biết, tiểu thúc luôn đặt người ở trong lòng, người cứ an tâm rút tiền...” .

Thanh niên thống khổ nhú mày, lồng ngực phập phồng đến lợi hại, thấp giọng: “Người không biết. . . Ta từ rất nhỏ. . . liền thích người. . . Muốn cùng tiểu thúc qua một đời. . . Loại thích này...”

Vương gia mắt thấy thanh niên hô hấp khó khăn, tâm cũng theo đó mà co rút đau đớn, ghen ngào: “Ta biết, người đã nói rồi, ta đều biết, a Ngôn ngoan, trước hảo hảo rút tiền a.”

Thanh niên ánh mắt đau thương, thấp giọng: “Chỉ là...ta muốn hảo hảo nhìn người...” .

Vương gia ghen ngào: “Về sau, về sau lại nhìn được không? Về sau thúc sẽ ở bên cạnh người, chỉ cần người muốn, thúc sẽ cả đời ở bên cạnh người, để người nhìn, được không?” .

Thanh niên khẽ nhếch khóe miệng, có chút khó nói thành lời, chỉ cố hết sức nắm lấy ngón tay tiểu thúc: “...”

Thừa tướng ở nơi Hoàng đô xa xôi dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người vội vàng tiến vào.

Nếu không phải phụng hoàng mệnh đến trước so với thời gian trong kế hoạch, hiện tại cũng không kịp nhìn thấy tình huống cấp bách này.

Thừa tướng cả người ướt đẫm, quỳ ở trước giường: “Bệ hạ, thần đến chậm.” .

Hoàng đế như không nghe thấy, chỉ kiên định nhìn về phía hoàng thúc, gian nan than nhẹ: “Tiểu thúc. . . ngọc phi...của ta. . . cho người...”

Nói xong, hoàng đế chậm rãi khép mắt lại, thấp giọng nói: “Chỉ Sầm. . . Bảo Cửu vương gia lui xuống trước đi.” .

Thừa tướng nhận mệnh, chỉ ngẩng đầu hướng hai vị tướng quân Trương Cố liếc mắt.

Mặc cho Vương gia phản kháng như thế nào cũng vị vô tình kéo ra ngoài, ra ngoài cái có vài tướng lãnh cận thân.

.

Chỉ chờ lại Thái y, Thừa tướng. .

Vương gia thất hồn đứng dưới màn trướng, vẫn không nhúc nhích. .

Đứa bé kia... .

Cho dù là thời điểm như thế, cũng tận lực không hấn quan tâm. .

Tiểu hài tử năm ấy lớn mật nói yêu hấn, bất quá chỉ là nghĩ muốn hấn sinh khí, khiến hấn rời đi. .

Sau đó, một mình đối mặt. .

Thật sự trưởng thành... .

Trong bát tri bất giác .

Nước mắt Vương gia rơi như mưa, che mặt mà khóc. .

26. Chương 26: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển

Bát.

Đêm lạnh như nước. .

Thanh niên lẳng lặng nằm ở trên giường, toàn thân đã cứng nhắc, lạnh như băng.

Vương gia ngơ ngác ngồi ở bên giường, hai mắt vô thần.

Thế giới bên ngoài, phong ba nổi lên. .

Thừa tướng cùng trung thần, độc chấn hết thủy. .

Dương Đình tướng quân bị tra ra là tay trong của Trường Chiêu, đã công nhiên làm phản. .

Càng khiến người khó có thể chấp nhận chính là An Vương – Thất ca hiền lành của hắn đã cùng địch quốc cầu kết nhiều năm, ngủ đông nhiều năm, không ngờ là vì ngôi vị kia... .

Hắn nhớ đến, những huynh đệ mơ ước đến ngôi vị kia đã sớm bị hoàng huynh giết chết. .

Không nghĩ tới vẫn có người giấu trong lòng nỗi oán hận nan giải.

Đại quân còn tại địa vực Kỳ Tây, An Vương chưa công nhiên tạo phản. .

Thanh niên... lại nằm ở nơi này, lạnh như băng.

Cảm giác đầy trời tuyệt vọng bao phủ đến thiên toàn địa chuyển đã biến mất.

Tâm Vương gia cũng đau đớn đến chết lặng.

Quá mức thương tâm, đại não ngược lại trống rỗng, không biết phản ứng như thế nào. .

Chỉ cảm thấy tất cả là giả, đây không phải là thật sự.

Thanh niên vẫn như trước kia ở bên cạnh hắn, sảo hắn, nháo hắn, gây phiền cho hắn.

Nói nói cười cười, mặt mày rạng rỡ. .

Tràn đầy sức sống. .

Tuyệt sẽ không như bây giờ, sắc mặt tái nhợt, cả người lạnh băng nằm ở đây.

Bộ dáng xa lạ kia khiến Vương gia cảm thấy hình như chưa từng biết người này, chưa từng nhìn thấy khuôn mặt này.

Nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve tay thanh niên, băng lãnh, cứng nhắc. .

Chỉ phải tự mình cúi đầu, dùng hai má vuốt ve bàn tay kia. .

Thật lạnh.

Nước mắt ẩm áp từ khóe mắt chảy xuống nhưng cũng không đủ làm ấm lại bàn tay kia.

Bỗng nhớ tới hài tử này lúc nhỏ.

Tiểu hoàng đế mở to đôi mắt trong veo như nước: “Tiểu thúc, người sau khi chết sẽ như thế nào?”

Vương gia đang đọc sách, không kiên nhẫn: “Chết chính là chết, cái gì cũng không biết”. .

Tiểu hoàng đế nhíu mày: “Chính là, Phùng Chính nói người ta sau khi chết sẽ tới âm phủ, sau đó chuyển thế.”

Vương gia liếc tiểu hài tử một cái: “Tùy ngươi, ngươi muốn tin người nào thì theo người đó.”

Tiểu hoàng đế ánh mắt đầy mong chờ: “Ta đây vẫn cảm thấy là Phùng Chính nói đúng hơn, nếu có thể chuyển thế, ta vẫn được ở bên cạnh tiểu thúc rồi.”

Vương gia cười nhạo: “Quái lực loạn thần.”

Tiểu hoàng đế đô miệng: “Mới không phải, ta chỉ là muốn cùng tiểu thúc ở bên nhau thực lâu.”

Vương gia đưa tay nhéo hai má thịt thịt của tiểu hài tử, nhướn mi: “Nga? Ở cùng ta tốt lắm sao? Người không phải luôn nói ta hung hăng với người sao?”

Tiểu hoàng đế đô miệng: “Ta biết tiểu thúc là tốt với ta nhất.” .

Vương gia vừa lòng gật đầu: “Ân, coi như người còn biết nói chuyện, như vậy kiếp sau ta sẽ miễn cưỡng tiếp tục nhận người làm cháu ta.”

Tiểu hoàng đế đô miệng: “Ta mới không cần.” .

Vương gia chọn mi, ánh mắt uy hiếp: “Ân?” .

Tiểu hoàng đế rút cổ, thật cẩn thận nói: “Kiếp sau ta mới không cần làm cháu của người nữa.”

Vương gia cảm thấy thực buồn cười: “Vậy người muốn làm cái gì của ta?” .

Tiểu hoàng đế cúi đầu trầm ngâm: “Ta cũng không biết... Dù sao không thể lại làm cháu của người... Người mỗi ngày đều hung hăng với ta...”

Vương gia cười nhạo: “Ôi! Hiện tại lại oán giận ta hung hăng với người !” .

Cuộc đối thoại sau đó liền mơ hồ.

27. Chương 27: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiên Tri

Cửu

Bóng đêm sâu dần.

Vương gia đơn độc rời khỏi căn phòng kia.

Trong đêm.

Một người đang đứng, thân thể tiêm gậy gánh vác hết thảy hỗn loạn của Bích Nguyệt đế quốc.

Thừa tướng tiến lên vài bước: “Vương gia, nén bi thương.”

Vương gia nâng mắt nhìn hẩn một cái, vô cảm đáp: “Thừa tướng, khi nào sẽ phát tang?”

Thừa tướng sắc mặt trầm trọng: “Ngày mai là được. An Vương đã đem tin tức bệ hạ băng hà truyền ra, hai ngày sau, xin Vương gia hãy mang thân binh hộ tống di thể bệ hạ hồi kinh.” .

Vương gia có chút trì trệ gật đầu: “Đó là đương nhiên... Ta sẽ đi hết đoạn đường này cùng hẩn.”

Thừa tướng vuốt cằm: “Tạ Vương gia lấy đại cục làm trọng.”

Vương gia thất hồn khoát tay, không nói: “...” .

Thừa tướng thoáng do dự, liền thần nhiên: “Kỳ thật một chuyến hung hiểm này, mọi người đều biết, bệ hạ. . . trước khi lâm chung cũng từng dặn dò thần rằng không được để Vương gia hộ tống...” .

Vương gia nhỏ giọng: “Ta hiểu.”

Thừa tướng gật đầu, cũng không nói gì .

Vương gia ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh đến dọa người: “Chuyện sau đó, đều đã chuẩn bị tốt?”

Thừa tướng chân thành: “Đó là tất nhiên.”

Vương gia bình tĩnh gật đầu: “Vậy thì tốt, bệ hạ tín nhiệm người, cho dù hẩn không còn cũng đừng để kế hoạch của hẩn thất bại.”

Thừa tướng gật đầu tuân mệnh.

U ám thăm đậm, trăng tàn cuối tháng, khuất bóng sau rặng mây đen .

Hai người đều im lặng không nói.

28. Chương 28: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiền Triển

Thập

Tháng tám, Hoàng đô. .

Hoa sen nở rộ khắp hồ, dưới ánh trăng thuốt tha lay động. .

Tất cả đều đã chấm dứt.

Phản tặc đã trừ, An Vương đền tội.

Trường Chiêu bị giết, Bích Nguyệt lui binh. .

Vương gia tĩnh tọa trong viện của Vương phủ, ngắm nhìn hoa sen nở rộ trong hồ.

Thân ảnh Hoàng đế dưới ánh trăng xuất hiện phía sau cánh cửa .

Chậm rãi đi đến trước mặt hoàng thúc, quỳ xuống một gối, vô cùng dịu ngoan ngồi xổm bên người hoàng thúc, ngửa đầu nhìn hân.

Vương gia chậm rãi chuyển mắt nhìn thanh niên, thanh âm lạnh lùng, mặt không chút thay đổi: “Trở về khi nào?”

Hoàng đế trong lòng không yên, trên mặt lại nhu thuận mỉm cười: “Vừa mới.” .

Vương gia mặt không chút thay đổi: “Tất cả đều thu xếp sạch sẽ ?”

Hoàng đế nhu thuận gật gật đầu, ủy khuất hề hề: “Ân, ta bệnh nặng chưa tốt liền chạy đến, vừa phí sức vừa hao tổn tinh thần a.”

Vương gia khẽ chọn mi: “Nga? Bản lãnh ngươi không phải rất lớn sao? Chết còn có thể sống lại ! Phản tặc này thì tính là cái gì? !”

Hoàng đế thầm nghĩ quả nhiên vẫn tránh không khỏi, vội vàng nắm chặt tay hoàng thúc giải thích: “Tiểu thúc, việc kia cũng không phải do ta bày mưu tính kế, ta cũng không biết Diệp Chỉ Sâm lại không đem chuyện ta còn sống nói cho ngươi biết. Ta hôn mê đến năm ngày, thật sự cái gì cũng không biết a.”

Vương gia khó có được mà không tiếp tục chỉ trích, ánh mắt bình tĩnh nhìn thanh niên, rút ra cánh tay bị thanh niên cầm lấy, sau đó rộng lượng vỗ vỗ mu bàn tay thanh niên: “Ta biết, ta biết ngươi sẽ không lừa thúc như vậy, cũng hiểu Thừa tướng làm vậy là lấy diễn làm thực, ngươi chớ chỉ trích hân.”

Hoàng đế ánh mắt bất an: “Tiểu thúc, ngươi... thật sự nghĩ như vậy?” .

Vương gia chọn mi: “Chẳng lẽ đây không phải là sự thật?” .

Hoàng đế đau lòng lại áy náy: “Đây đúng là sự thật, nhưng... ngươi không trách ta sao?” .

Vương gia lắc đầu, ánh mắt nhu hòa thập phần khó có được, đưa tay vuốt lên hai má thanh niên: “Trách ngươi làm cái gì, giống như ngươi nói, bệnh nặng chưa lành sẽ vừa phí sức vừa hao tổn tinh thần, mặt cũng gầy đi rồi, thúc nhìn thấy... rất đau lòng.” .

Hoàng đế trong mắt tràn ngập khó tin, người trước mắt ôn nhu đối đãi với hân như vậy, thực chính là tiểu thúc của hân sao? !

Tay Vương gia còn đang chậm rãi vuốt ve trên hai má thanh niên: “Kỳ thật, thúc ở ngày thứ ba đã biết người không chết. Thế thân ngự trang mặc dù giống, cũng không cách nào giống đến chi tiết. Trong lòng tay trái người có một nốt ruồi màu nâu, ta nhớ rõ đó là vào lúc người mười một tuổi không hiểu vì sao lại xuất hiện, khi đó người không phải mỗi ngày đều hướng ta kể rằng nó thay đổi màu sắc như thế nào sao?”

Hoàng đế khẽ vuốt cằm: “Thật có việc này, không nghĩ tới tiểu thúc người còn nhớ rõ.”

Vương gia nhếch môi cười yếu ớt: “Chuyện có liên quan tới người, thúc luôn luôn nhớ rõ.”

Tiểu thúc mà mình yêu thương cười đến phá lệ ôn nhu như vậy, phong tình đến say lòng người, quả thực rực rỡ hơn cả trăng sáng trên trời.

.Hơn nữa lời nói này tựa như đang thừa nhận tình cảm của mình.

Hoàng đế cảm thấy miệng vết thương ở ngực còn chưa kết vảy như đang nứt ra, trái tim cơ hồ muốn nhảy ra! .

Chỉ cảm thấy hốc mắt đã ướt ướt, thanh âm cũng yếu ớt đến đáng thương: “Tiểu thúc...” .

Miệng thì gọi, đầu đã nghĩ muốn đưa tay ôm lấy hoàng thúc.

“Ba ——” cái tát vang dội! .

Hành động muốn ôm kia đổi lại một cái tát hung hăng của Vương gia! .

29. Chương 29: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiền Triền

Thập nhất

Hoàng đế ôm mặt mình, ủy khuất: “Tiểu thúc...” .

Vương gia buông tay thanh niên, mặt lạnh giọng cũng lạnh: “Tránh ra!”

Hoàng đế ủy khuất, đáng thương hề hề: “Tiểu thúc, ta biết sai rồi.” .

Vương gia vẻ mặt tức giận, cười lạnh: “Người sai hay không có liên quan gì tới ta? ! Tránh ra! Ta bây giờ không muốn nhìn thấy người!”

Nói xong muốn đứng dậy, lại bị Hoàng đế đưa tay ôm chân, nhất thời khó đi được.

Vương gia lúc này mới hoàn toàn nổi giận, sắc mặt đỏ lên, ánh mắt hung ác, quát lớn: “Tiêu Ngôn! Người lại làm gì nữa? ! Đứng lên cho ta!”

Hoàng đế mắt thấy đã đem tiểu thúc chọc đến cực điểm, cũng không lại khoe mã đáng thương, vô lại nói: “Không đứng dậy! Trừ phi tiểu thúc tha thứ cho A Ngôn! Bằng không A Ngôn vẫn sẽ ôm như vậy!”

Vương gia tức giận, ngón tay run rẩy chỉ vào thanh niên: “Đừng cho là ta không dám đá người!”

Hoàng đế ngăn đầu ngạnh cổ, vẻ mặt quật cường: “Cho dù người đá ta, ta cũng không buông tay!”

Vương gia nghe xong lời này, lửa giận cháy lan đồng cỏ đốt sạch toàn bộ lý trí còn sót lại của hắn. Chỉ cảm thấy tiểu hài tử càng càng lớn là càng đáng giận! Vừa chọc hắn, lại vừa lừa hắn! Hại hắn lo lắng, khiến hắn sợ hãi! Bây giờ còn mang một bộ không hề có thành ý mà giải thích với hắn, ở trước mặt hắn cố tình gây sự! .

Nhắc chân liền thật sự đạp một cái .

Nhất thời cũng mất nặng nhẹ, đá vào vết thương ở ngực thanh niên.

Thanh niên bị đá đau đến rên rỉ một tiếng, thống khổ ôm ngực, cuộn mình trên mặt đất: “Tiểu thúc...” .

Vương gia bị dọa, lửa giận biến mất, vội vàng cúi xuống, sắc mặt khấn trương, nói năng lộn xộn: “A Ngôn! Đau không? Là thức không tốt! Giận đến hư đầu óc ! Mau để ta xem miệng vết thương có phải nứt ra rồi hay không!”

Vương gia vừa nói, một bên thật cẩn thận đem thanh niên ôm vào trong ngực, muốn kiểm tra miệng vết thương của hắn lại bị thanh niên bắt lấy cổ tay .

Hoàng đế nhỏ giọng: “Tiểu thúc, không nên nhìn , hắn là không có việc gì.”

Vương gia đầu óc còn loạn , lo lắng: “Vậy tuyên thái y?” .

Hoàng đế đem đầu cọ cọ vào trong lòng Vương gia, nhỏ giọng: “Tiểu thúc, ta không sao. Chỉ cần người vẫn ở bên cạnh ta, ta có thể kiên khỏe mạnh khỏe, sống đến trường mệnh trăm tuổi.” .

Vương gia lúc này mới chậm rãi hồi thần, im lặng không nói gì, thân thể cứng ngắc, đối với thanh niên trong lòng ôm cũng không được mà buông cũng không xong.

Hoàng đế hít vào hương thơm thảo nhiên trong ngực hoàng thúc, lại tiếp tục say mê cọ cọ: “Tiểu thúc, đừng tức giận nữa được không, A Ngôn đáp ứng người, về sau sẽ ngoan ngoãn ở trong cung, không để mình lâm vào nguy hiểm .”

Vương gia vốn tức giận vì hành vi ấu trĩ của thanh niên, giờ phút này lại không hiểu vì sao cảm thấy hưởng thụ, chỉ phải lạnh mặt, mơ hồ đáp: “... Tốt nhất người hãy nhớ kĩ lời hôm nay người đã nói.”

30. Chương 30: Phiên Ngoại – Nghe Nói Chuyện Xưa Có Tiến Triển

Thập nhị

Lễ Trung thu.

Vương phủ, phòng ngủ.

Vương gia hai má ửng đỏ, tóc dài rối tung, mơ mơ hồ hồ ngửa đầu ngồi trong dục dũng.

Hoàng đế lặng lẽ từ phía sau bình phong xuất hiện, chậm rãi đi đến trước mặt hoàng thúc, ôn nhu nhỏ giọng: “Tiểu thúc, sao tối nay người lại về trước rồi?”

Vương gia đỡ lấy cái đầu mơ mơ hồ hồ, giương mắt nhìn về phía thanh niên: “Àn... Uống nhiều rượu... Choáng váng đầu.”

Hoàng đế cười cười, đưa tay lấy chiếc khăn bên cạnh dục dũng: “Lễ Trung thu. đại quân toàn thắng, võ tướng càng hân hoan khó tránh khỏi có chút hào khí, vốn tối nay định giữ tiểu thúc ngủ lại trong cung, nhưng vừa quay người lại được báo rằng tiểu thúc đã hồi phủ, A Ngôn thật đau lòng.”

Vương gia mơ mơ hồ hồ, lên tiếng đáp: “Àn...” .

Hoàng đế đem khăn thấm nước ẩm, nhẹ nhàng giúp hoàng thúc chà lưng: “Tiểu thúc thấy A Ngôn thương tâm như vậy, chẳng lẽ không nên bồi thường một chút cho A Ngôn sao?”

Vương gia cúi đầu tùy ý thanh niên giúp mình chà lưng, cái biết cái không đáp lại: “Bồi cái gì...”

Hoàng đế cúi thấp đầu, ở bên tai hoàng thúc ôn nhu đề nghị: “A Ngôn không cần nhiều lắm, chỉ cần tiểu thúc ngủ cùng A Ngôn là tốt rồi.”

Đầu óc Vương gia thủy chung mơ hồ phân không rõ thực hư, chỉ nghe thấy tiểu hài tử lại quan tâm đến cái vấn đề ngủ nghỉ chết tiệt kia. Vì thế đôi mắt xinh đẹp có chút cao ngạo liếc mắt về phía thanh niên, khóe môi nhếch lên nụ cười trêu người: “Ồi, thúc vì cái gì phải cùng người ngủ?”

Hoàng đế đưa tay sờ sờ sau cổ hoàng thúc, trên mặt lại có chút khó xử mà mím môi: “Bởi vì A Ngôn không dám ngủ một mình.”

Phiên ngoại kết chuyện xưa có tiến triển kết thúc

=====

Đây là một phần nhỏ tác giả dành cho các độc giả, tác giả gọi nó là H =]]

~***

Đêm khuya.

Trên giường.

“Linh linh...”

“Linh linh...”

“Linh linh...”

“Linh linh...”

“Linh linh...”

“Linh linh...”

“Linh linh...”

“Linh linh...”

“Linh linh...”

“Linh linh...”

“Linh linh...”

“Linh linh...”

“Linh linh...”

Hoàng đế thấp giọng cười khê: “Tiểu thúc, thanh âm của vòng chân người thật dễ nghe...”

Vương gia xấu hổ và giận dữ cắn răng: “Câm miệng...”

H đó =]]~

31. Chương 31: Phiên Ngoại

Qua mấy tháng. .

Đêm khuya.

Vương phủ, phòng ngủ.

Một mảnh tối đen.

Hoàng đế khinh thủ khinh cước đi đến bên giường hoàng thúc, nhẹ giọng thì thầm: “Tiểu thúc, người đang ngủ sao?”

Vương gia nghiêng người lưu cho thanh niên một cái ót: “...” .

Hoàng đế tiến đến gần, đưa tay ôn nhu đẩy ra mái tóc dài rơi trên lưng và vai của hoàng thúc, sau đó hôn lên: “Tiểu thúc, người còn đang vì chuyện của Ngọc nhi mà giận ta sao?”

Vương gia bất động không nói: “...”

Hoàng đế vòng tay từ sau lưng hoàng thúc, đem hân ôm vào trong ngực: “Tiểu thúc không cần tức giận, ta nghĩ đó là biện pháp giải quyết tốt nhất a.”

Vương gia chụp lên cánh tay thanh niên, muốn đem hân ngăn lại: “Người là vì tư tâm của bản thân, đừng có chối!”

Hoàng đế bắt đắc dĩ, trên tay dùng sức ôm chặt thắt lưng hoàng thúc: “Được rồi, A Ngôn thừa nhận là thật có tư tâm, nhưng hiện tại đã không thể vãn hồi rồi. Đứa bé kia đã là hoàng nhi của ta, tổ tiên nếu biết, cũng sẽ không trách ta, bởi vì việc này so với làm cho Tiêu gia đoạn tử tuyệt tôn thì tốt hơn nhiều.”

Vương gia cả kinh, xoay người kinh ngạc nhìn chằm chằm thanh niên: “Người! ... Tiêu Ngôn, hân chính là đường đệ (em họ) trên danh nghĩa của người!”

Hoàng đế cười khê: “Có quan hệ gì? Ai cũng không biết hân là di tử của loạn thần, mọi người chỉ biết hân là hoàng nhi của ta.”

Vương gia vừa đau lòng vừa tức giận, quát lớn: “Người. . . quả thực uống cổ nhân luân!”

Hoàng đế trên mặt đầy tiểu ý, đáy mắt cuồng ngạo lưu chuyển: “Không sao, tiểu thúc, có vấn đề gì ta sẽ tự mình giải quyết, tuyệt không để người khó xử trước mặt liệt tổ liệt tông.”

Vương gia tức giận, chống khuỷu tay nâng nửa người trên, giận dữ quả trách: “Người cho là ta sợ việc đó? ! Tiêu Ngôn, người —— ”

Hoàng đế cười kéo hoàng thúc xuống, không để ý phản kháng của hân mà đem người ôm vào lòng, nhẹ giọng thì thầm: “Được, được, ta biết, ta biết tiểu thúc đang nghĩ cái gì, tiểu thúc không cần lo lắng cho ta.”

Đầu Vương gia bị kéo tựa vào lòng thanh niên, khẽ nói: “Buông ra!”

Hoàng đế vẫn là ngữ khí mang theo tiểu ý, nói: “Ta đáp ứng tiểu thúc, nhất định hảo hảo làm minh quân, thống trị Bích Nguyệt phần vinh hưng thịnh, như vậy cho dù là liệt tổ liệt tông cũng không thể phản đối , được không?”

Vương gia rốt cục đem đầu từ trong ngực thanh niên giãy ra, tức giận nhìn chằm chằm: “Người cho là đang hống tiểu hài tử sao? !”

Hoàng đế mỉm cười, một phen đè cái ót Vương gia xuống, hôn lên cánh môi của tiểu thúc mà hân yêu thương.

32. Chương 32: Phiên Ngoại – Thái Tử Điện Hạ

Trong đầu tiểu hài tử luôn có các loại kỳ tư diệu tưởng .

Gần đây, Tiểu thái tử đang vì một chuyện mà buồn rầu.

Ngự thư phòng.

Không gian yên tĩnh to lớn có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Tiểu thái tử ngẩng đầu nhìn thư án, thật cẩn thận nói: “Phụ hoàng.” .

Hoàng đế mắt cũng không nâng, lên tiếng đáp: “Chuyện gì?”

Tiểu thái tử do dự: “Nhi thần muốn hỏi ngài một chuyện.”

Hoàng đế mắt cũng không nâng: “Nói đi.”

Tiểu thái tử do dự mãi, cắn răng: “Nhi thần... Nhi thần muốn hỏi một chút chuyện có liên quan đến mẫu thân.”

Hoàng đế từ trong tấu chương giương mắt, không nói được một lời mà quan sát đứa nhỏ: “...” .

Tiểu thái tử nhíu mày, ánh mắt quật cường đối diện với ánh mắt của phụ hoàng: “...” .

Nhất thời không tiếng động.

Hoàng đế hồi lâu mới đưa tay sờ sờ đầu tiểu hài tử, ôn nhu nhưng cương quyết: “Người không nên biết.”

Tiểu thái tử nghe vậy, hốc mắt bắt đầu đỏ: “Quả nhiên là như vậy sao.”

Hoàng đế thu tay, hí mắt: “Như thế nào?”

Bàn tay của Tiểu thái tử nắm thành nắm đấm: “Tin đồn trên phố nói mẫu thân ta giống như Trầm Thanh! Người lương tính! Ta là đứa nhỏ do người lương tính sinh ra! Cho nên người mới không được nhận mẫu thân! Ngay cả nói cho ta biết cũng không thể sao? !” .

Hoàng đế nhất thời trở mặt, dở khóc dở cười: “Người...” Ở đâu có cái ý tưởng kỳ lạ như thế?

Truyền thuyết dân gian ít ai biết đến chính là Trầm Thanh có được âm dương thân trăm năm khó gặp, cùng Huyện lệnh Liêm Sơn thành thân sinh con, chuyện này ở trên phố huyện nào ồn ào, Huyện lệnh còn bị Ngự Sử buộc tội, may mà Tiêu Ngôn vung tay lên nói: Người hữu tình sẽ thành thân thuộc, cần gì tính toán rồi rấm.

Tiểu thái tử thấy phụ hoàng không phản bác gì, càng thêm tin suy đoán mấy ngày nay là sự thật, không khỏi bị thương lại phần hận: “Quả thế... Vậy, vậy hắn có phải Cửu thúc công hay không? !”

Hoàng đế càng thêm kinh lăng, quả thực sắp theo không kịp lối suy nghĩ của tiểu hài tử: “...” .

Tiểu thái tử thấy phụ hoàng lại trầm mặc, cảm xúc cuộn cuộn hận không thể rít gào: “Quả thế! !” .

Hoàng đế mím môi không nói , hắn cảm nhận được công sức của tiểu thúc khi dưỡng dục hắn, trong ấn tượng hắn khi còn bé cũng có một lòng vờ ngờ ngẩn nhất sương tình nguyện như vậy. Lúc ấy tiểu thúc đối phó với hắn như thế nào nhỉ?

Hình như là luôn mắng hắn.

Nhưng Tiêu Ngọc, Hoàng đế cảm thấy đau đầu.

Bản tính đứa nhỏ này không giống hắn, phương pháp giáo dục tất nhiên phải tùy người mà dùng.

Mà hắn thật sự rất bận, lười đi lo lắng suy nghĩ vớ vẩn của tiểu hài tử.

Trên mặt Hoàng đế giả vờ thêm một phần trầm trọng, sờ sờ đầu tiểu hài tử: “Ngọc nhi, không bằng người đến hỏi Cửu thúc công đi.”

Tiểu Thái tử sắc mặt khó coi, phụ hoàng cam chịu như vậy chính là đả kích lớn đối với thất niên nhân sinh của hắn! .

Tiểu thái tử gạt tay phụ hoàng, ánh mắt đỏ bừng rít gào: “Ghét nhất phụ hoàng!”

Rống xong, xoay người chạy. .

Hoàng đế chậm rãi nở nụ cười, tiểu quý lúc này dám đối với hắn mất vô tôn trưởng (không biết tôn trọng), vậy sẽ có người thay hắn dạy dỗ nó.

33. Chương 33: Phiên Ngoại – Thái Tử Điện Hạ 2

Bởi vì chuyện mẫu thân mà bị Cửu thúc công hung hăng giáo huấn một trận.

Phật chép một trăm lần Luận thuật, chép đến hàng đêm học máu. .

Chờ chép xong, đã là một tháng sau. .

Tiểu thái tử lại tự dưng bị Cửu thúc thông cáo phải đổi lão sư.

Dạy cho hần biết những nhận thức vỡ lòng.

Thái phó sau này khiến hần không thể hồ nháo.

Nghịch ngợm liên tiếp không thành khiến Tiểu thái tử rất tức .

Đối với thái phó cũng không có thái độ hòa nhã.

Tháng chín, Quỳnh Lâm yến.

Trên lạc đài ngắm trăng, tài tử giai nhân, văn thần võ tướng, ngâm thơ thưởng vũ, thật là một cảnh tượng nhiệt náo.

Xa hơn một chút, bên đường mòn .

Tiểu thái tử một mình một người quỳ ghé vào giả sơn sau bụi cỏ, trong tay nắm một thanh ngân tuyến, không kiên nhẫn nói thầm: “Lão đầu nhi sao còn chưa tới?”

Sau có thư sinh lặng lẽ đi vào, cười hỏi: “Điện hạ ở chỗ này làm cái gì?” .

Tiểu thái tử quay đầu lại ngoan trừng một cái: “Người là người phương nào? ! Nếu nhận ra Bồn cung còn không mau quỳ xuống hành lễ!”

Thư sinh quỳ một gối xuống, kề sát vào tiểu hài tử: “Thảo dân Diệp Chỉ Sầm, cả gan xin hỏi điện hạ đây là đang hại người sao?”

Tiểu Thái tử mắt lộ ra vẻ không kiên nhẫn: “Không phải đã rõ ràng rồi sao! Tránh ra đi, Bồn cung không rảnh cùng người nói chuyện tào lao!”

Thư sinh lơ đễnh, tiếp tục hỏi: “Điện hạ sao phải một mình làm việc này? Tại sao không gọi nô tài đến lo liệu?”

Tiểu Thái tử hừ lạnh: “Gọi người làm việc sớm hay muộn cũng bị phụ hoàng tra ra, càng khổ hơn! Đúng rồi! Hôm nay bị người thấy, người cũng không được nói ra ngoài! Bằng không Bồn cung sẽ tìm người tính sổ!” .

Thư sinh cung kính gật đầu: “Điện hạ yên tâm, thảo dân tất nhiên là đứng ở phía điện hạ. Chính là việc mạo hiểm như thế lại để điện hạ tự mình động thủ, thần không khỏi vì điện hạ lo lắng.” .

Tiểu thái tử tà liếc thư sinh một cái, miệng cảm giận: “Người cho là ta muốn sao? ! Hạ nhân đều không trung thành! Bị phụ hoàng nhất bức liền cung khai!” .

Thư sinh không cho là đúng: “Bệ hạ cố nhiên uy nghiêm, nhưng theo thảo dân xem ra, điện hạ cũng không phải không dùng được ai.”

Tiểu thái tử nhú mày, thập phần hồ nghi nhìn thư sinh: “Người có ý gì?”

Thư sinh cười yếu ớt, hướng tiểu hài tử vẫy vẫy tay, Tiểu thái tử đưa sát tai vào nghe

Hồi lâu, hai đầu tách ra.

Tiểu thái tử trừng lớn mắt, trong con ngươi đen láy rạng rỡ tinh quang: “Thực âm hiểm.” .

Thư sinh cười: “Điện hạ, ngôn từ không thể dùng loạn.”

Tiểu thái tử cười nhạo: “Sao cũng được, ở sau lưng phụ hoàng gây chuyện là xấu, bất quá... Ta thực đồng ý, người còn có ...biến pháp khác hay không?”

Thư sinh cười: “Mấy thứ đó bất quá là ngự nhân thuật, điện hạ về sau đi theo thái phó đều có thể học được.”

Tiểu Thái tử bĩu môi: “Ta không biết lão đầu nhi kia có thể dạy ta mấy thứ này! Đúng rồi, người vừa nói người tên gì? Trong khoa cử lần này được danh hạp nào? Ta nghĩ hướng phụ hoàng đòi người làm cận thần!”

Thư sinh cung kính chắp tay: “Tạ điện hạ nâng đỡ, bất quá Chỉ Sầm gần đây thân thể không được khỏe, thật sự vô năng vì điện hạ phân ưu .”

Tiểu thái tử nhìn nhìn thân thể cùng sắc mặt thư sinh: “Quả thật một bộ ốm yếu! Vậy ngươi càng nên làm cận thần cho ta, ngự y trong cung sẽ hảo hảo điều dưỡng cho ngươi!” . .

Thư sinh dở khóc dở cười, phát hiện công phu ép mua ép bán của tiểu hài tử cũng không phải kém: “Ta đây liền tạ ơn điện hạ.”

Tiểu Thái tử vừa lòng gật đầu: “Ân, đi theo ta, ngươi sẽ không hối hận.”

Thư sinh nén cười, hợp thời ho nhẹ hai tiếng: “Điện hạ, nơi này lạnh, không bằng... Khụ khụ...”

Tiểu Thái tử nhú mày: “Ngươi quá yếu! Về lạc đài ngắm trăng trước đi, đợi lát nữa ta sẽ qua tìm ngươi!” .

Thư sinh đứng dậy: “Vây điện hạ, thảo dân xin được cáo lui trước .”

Tiểu thái tử không thèm để ý mà phát tay: “Đi đi! A đợi chút, lặp lại tên của ngươi lần nữa.”

Thư sinh cười: “Thảo dân Diệp Chỉ Sầm, người Vân Trung quận.”

Diệp Chỉ Sầm... chỉ cảm thấy có chút quen tai. .

Tiểu thái tử mặt nhăn mày nhú.

Nhìn người nào đó càng chạy càng xa, vẫn là quay đầu tiếp tục ôm cây đợi thỏ quan trọng hơn.

Trên lạc đài ngắm trăng.

Hoàng đế nhìn mời người nào đó ngồi xuống, không khỏi nghiêng người hỏi: “Diệp khanh cảm thấy như thế nào?” .

Thừa tướng rất thản nhiên: “Thái tử điện hạ thiên tư thông minh nhưng không khỏi có chút kiêu ngạo bất hảo.” .

Hoàng đế gật gù đầu: “Trẫm cũng cảm thấy như vậy, vì cùng hoàng thúc ở cùng nhiều năm nên tính tình nó có chút giống hần.”

Thừa tướng không biết nghĩ gì mà cười khê: “Không giống như vậy.” .

Hoàng đế than nhẹ: “Làm phụ thân mới biết khó, hiện giờ Ngọc nhi đã đến tuổi bái sư, chỉ là trẫm vẫn không tìm được thái phó vừa ý, lúc trước cố ý để Tô Vành đi làm, nhưng hần lại tuổi tác đã cao, Diệp khanh, không bằng...” .

Thừa tướng cung kính: “Bệ hạ, thân thể thần không khỏe.”

Hoàng đế lại nghiêng người một chút, thấp giọng: “Diệp khanh... Chỉ Sầm... Ngươi từ quan dưỡng bệnh đã ba năm, hiện giờ không cầu ngươi vì quốc goa xuất lực, xem như là giúp cá nhân trẫm, như thế nào?”

Thừa tướng tiếp thu ánh mắt từ nơi nào đó như có như không bay tới, đứng dậy tránh đi: “Bệ hạ, thần không chịu được tử lực. Một thái phó cứ để ngày khác nói sau, hôm nay thần muốn xin được cáo lui trước .” .

Hoàng đế hí mắt: “Ngươi có uống rượu sao?” .

Thừa tướng còn thật sự nói: “Có.” .

Hoàng đế khoát tay: “Nếu Diệp khanh cũng dám ở trước mặt trẫm giở trò khi quân như vậy, vậy trở về đi, đỡ phải nói trẫm làm khó dễ ngươi.”

Thừa tướng gật đầu, vào lúc Vương gia chuẩn bị đứng dậy đến đây liền đi trước một bước, thành công cáo lui.HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/jq-phat-sinh-giua-tieu-hoang-de-va-hoang-thuc-cua-han>